

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

w składzie:

Przewodniczący: SSA Zbigniew Różański

Sędziowie: SSA Edward Loryś

SSA Piotr Moskwa (spr.)

Protokolant: stażysta Aneta Kudła

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

- Grażyny Zięba – Białowąs

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2013 r.

sprawy:

K. B. (1) oskarżonego z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65 §

1 k.k., art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 189a § 1 k.k.

w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 263 § 2 k.k. oraz art. 43 ust. 1 ustawy

o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi,

W. I. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 189 a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

J. N. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw.

z art. 13 w zw. z art. 14 ustawy o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzania wyrobów tytoniowych i art. 13 w zw. z

art. 14 ustawy o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych

w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 96 ust. 1 i 3 ustawy

o bezpieczeństwie żywności i żywienia oraz art. 69 § 1 k.k.s.,

L. A. oskarżonego z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

J. M. (1) oskarżonego z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

W. M. oskarżonego z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 §

1 k.k.,

R. M. oskarżonego z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

J. K. oskarżonego z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 §

1 k.k.,

J. D. (1) oskarżonego z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

M. M. (1) oskarżonego z art. 204 § 2 k.k. w zw. art. 65§

1 k.k.,

Z. B. oskarżonego z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

Z. T. oskarżonego z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

D. M. oskarżonego z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

P. M. (1) oskarżonego z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

R. Z. (1) oskarżonego z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

A. J. (1) oskarżonego z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

J. B. oskarżonej z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

R. K. (1) oskarżonego z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

M. M. (2) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

R. G. oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krośnie i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie

z dnia 27 lipca 2012 r., sygn. akt II K 21/10

I. uchyla wyrok w zaskarżonej części, wobec oskarżonego W. I., w zakresie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.

w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt XXIII wyroku) oraz zwrotu kosztów związanych z udziałem w sprawie obrońcy (pkt XCI wyroku)

i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Krośnie do ponownego rozpoznania,

I. **zmienia** wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

1. **uchyla** orzeczenia o wymiarze wobec K. B. (1)

kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny zawarte w punkcie X wyroku oraz orzeczenia oparte na przepisach art. 69 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. art. 70 § 2 k.k., 73 § 2 k.k., 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 2 k.k. oraz 63 § 1 k.k. zawarte w punktach XI, XII, XIII i XIV wyroku, a także orzeczenia o wymiarze kar jednostkowych za przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. w zw.

z art. 65 § 1 k.k. oraz art. 204 § 2 k.k. w zw.

z art. 65 § 1 k.k. i orzeczenia oparte na przepisach art. 45 § 1 k.k. zawarte w punktach I, II, III, IV, V i VI wyroku,

2. **przyjmuje**, iż przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przypisane K. B. (1) w pkt. I i IV wyroku stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k.

i za nie na podstawie art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

3. **uznaje** K. B. (1) za winnego tego, że w okresie od listopada 2006 r. do listopada 2008 r., w K., woj.

(...) oraz K., woj. (...), w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie

z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, ułatwiał

uprawianie prostytucji oraz czerpał korzyści majątkowe

z uprawiania prostytucji przez A. Ś., E. O., I. M., S. J., M. C., J. M. (2), I. M., O. K., S. T., L. P., A. T., A. K. (2), N. P., I. B., a

także kobiety o pseudonimach (...), (...), (...), (...) i inne dotychczas nieustalone kobiety zatrudnione w prowadzonych

przez niego agencjach (...) w K. i agencji towarzyskiej (...) działającej pod nazwą (...) P. Noclegowe i Działalność

Rozrywkowa w K. w ten sposób, że werbował kobiety do pracy w agencji, decydował o ich zatrudnieniu, udostępniał

im pomieszczenia, gdzie mieszkaly i świadczyły za odpłatnością usługi seksualne, organizował i ułatwiał kontakt z

klientami, organizował dowóz do klientów i ochronę, pobierając od każdej z nich kwotę około 100 zł (sto złotych)

stanowiącej część zapłaty uzyskanej od każdego klienta za jedną godzinę świadczonych przez nie usług seksualnych,

90 zł za pół godziny takich usług, co stanowiło około 50 – 60 procent opłaty pobieranej każdorazowo za świadczone

przez kobiety usługi seksualne,

tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 §

2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy

pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej

stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych,

4. na podstawie art. 45 § 1 k.k. **orzeka** wobec K. B. (1) środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu

Państwa równowartości korzyści majątkowej w kwocie 163 707,23 zł (stu sześćdziesięciu trzech tysięcy siedemset

siedmiu złotych i dwudziestu trzech groszy), osiągniętej

z popełnienia wyżej opisanego przestępstwa,

5. na podstawie art. 41 § 2 k.k. **orzeka** wobec K. B. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności

gospodarczej związanej z hotelarstwem oraz prowadzeniem

lokali gastronomicznych z działalnością rozrywkową i nocnych klubów na okres lat 5 (pięciu),

6. na podstawie art. 91 § 2 k.k., 85 k.k. i 86 § 1 k.k. orzeczone

wobec K. B. (1) kary pozbawienia wolności i kary grzywny łączy i **wymierza** mu karę łączną pozbawienia wolności

w wymiarze 2 (dwóch) lat i karę łączną grzywny

w wysokości 354 (trzystu pięćdziesięciu czterech) stawek

dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę

50 (pięćdziesięciu) złotych,

7. na podstawie art. 69 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k.

wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności

warunkowo **zawieszona** na okres próby lat 5 (pięciu),

8. na podstawie art. 73 § 2 k.k. **oddaje** K. B. (1)

w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

9. na podstawie art. 63 § 1 k.k. **zalicza** K. B. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania

i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 26 listopada 2008 r. do dnia 21 maja 2009 r.,

10. za podstawę orzeczonego wobec J. B. w pkt. XXXI, środka karnego **przyjmuje** przepis art. 41 § 2 k.k. i orzeka,

że środek ten dotyczy zakazu działalności gospodarczej

związanej z hotelarstwem oraz prowadzeniem lokali

gastronomicznych z działalnością rozrywkową i nocnych klubów,

11. **uchyla** orzeczenie oparte na przepisie art. 63 § 1 k.k.

o zaliczeniu, na poczet orzeczonej wobec R. Z. (1) kary grzywny, okresu zatrzymania w dniu 23 czerwca 2009 r., zawarte w pkt. LXXVII wyroku,

12. za podstawę orzeczonego wobec A. J. (1), w pkt. LXXXIV, środka karnego **przyjmuje** przepis art. 41 § 2 k.k. i orzeka, że środek ten dotyczy zakazu działalności

gospodarczej związanej z hotelarstwem oraz prowadzeniem lokali gastronomicznych z działalnością rozrywkową i nocnych

klubów,

13. **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. O., Kancelaria Adwokacka w K., w miejsce kwoty zasądzonej w pkt. XC wyroku, kwotę (...) (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem) złotych,

14. **eliminuje** z podstawy wymiaru kary łącznej grzywny orzeczonej wobec J. N. w pkt. XLI art. 86§ 1 k.k.,

15. **uniewinnia** J. K. od zarzutu

popelnienia przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. a kosztami procesu

w tym zakresie obciąża Skarb Państwa,

16. **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz J. K. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem

w sprawie obrońcy,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok **utrzymuje w mocy**,

III. **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: L. K.– Kancelaria Adwokacka w K. i T. O. – Kancelaria Adwokacka w K. kwoty po 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odpowiednio oskarżonym K. B. (1) i P. M. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

IV. **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz J. K. kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem obrońcy w postępowaniu odwoławczym,

V. **zasądza** od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze:

- K. B. (1) w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym i 4140 zł (cztery tysiące sto czterdzieści złotych) tytułem opłaty za obie instancje,
- R. Z. (1) w kwocie 500 zł (pięćset złotych),
- A. J. (1) w kwocie 1 120 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia złotych),
- R. M. w kwocie 120 zł (stu dwudziestu złotych),
- J. B. w kwocie 1 244 zł (jeden tysiąc dwieście

czterdzieści cztery złotych),

- R. K. (1) w kwocie 500 zł (pięćset złotych),
- R. G. w kwocie 500 zł (pięćset złotych),
- M. M. (2) w kwocie 500 zł (pięćset złotych),

VI. **kosztami** procesu związanymi z apelacją prokuratora obciąża Skarb Państwa,

VII. **zwalnia** P. M. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II AKa 115/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 lipca 2012 roku Sąd Okręgowy w Krośnie uznał między innymi:

K. B. (1) za winnego tego, że:

I. w okresie od listopada 2006 roku do czerwca 2007 roku, w K., woj. (...), założył i kierował wspólnie z A. J. (1) zorganizowaną grupą przestępczą w ramach której działali: A. S. (1), E. K., R. G., S. G., M. Ś., F. G. – co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania - oraz inne nieustalone osoby, mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na ułatwianiu uprawiania prostytucji i czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez kobiety zatrudnione w agencji towarzyskiej (...) działającej pod nazwą (...) w K., ul. (...), będącej własnością A. J. (1), w ten sposób, że stworzył strukturę i zaplanował sposób jej funkcjonowania, wyszukał niezbędne dla utworzenia grupy osoby i nakłonił do współpracy, podzielił zadania między poszczególne osoby, inicjował, planował, a następnie wdrażał do realizacji przestępstwa, ustalił zasady podziału korzyści pochodzących z przestępstwa, a następnie koordynował działalność uczestników grupy, dzielił korzyści majątkowe pochodzące z przestępstwa, wydawał polecenia członkom grupy,

tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go na karę 1 roku i 6 pozbawienia wolności.

II. w okresie od listopada 2006 roku do czerwca 2007 roku w K., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, ułatwiał uprawianie prostytucji oraz czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez A. Ś., E. O., I. M., S. J., M. C., J. M. (2), I. M., kobiety o pseudonimach (...), (...), (...), (...), (...) i inne dotychczas nieustalone kobiety, zatrudnione w prowadzonej przez siebie agencji towarzyskiej (...) działającej pod nazwą (...) w K., ul. (...), w ten sposób, że werbował kobiety i decydował o zatrudnieniu w agencji, udostępniał im pomieszczenia, organizował i ułatwiał kontakt z klientami, organizował dowóz do klientów, ochronę, pobierając od każdej z nich kwotę, co najmniej 100 złotych, stanowiącej część zapłaty uzyskanej od każdego klienta za jedną godzinę świadczonych przez nie usług seksualnych, 90 zł za pół godziny takich usług, co stanowiło około od 50 % do 60 % opłaty pobieranej każdorazowo za świadczone przez nie usługi seksualne,

tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to to na podstawie tych przepisów oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł względem oskarżonego **K. B. (1)** na rzecz Skarbu Państwa **przepadek** równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z przestępstwa opisanego w punkcie poprzedzającym – w kwocie 21 000 zł.

III. w okresie od maja 2007 r. do 26 listopada 2008 r. w K., woj. (...), założył, a następnie kierował wspólnie z E. K. zorganizowaną grupą przestępczą w skład której wchodził: J. B., R. W., M. D. (1), A. S. (1), S. F., K. S., Ł. P. – co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania - R. C., A. K. (3), M. M. (2) oraz inne nieustalone osoby, mającą na celu uprawianie prostytucji, ułatwianie uprawiania prostytucji, czerpanie korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez kobiety zatrudnione w agencji towarzyskiej (...) działającej pod nazwą (...) P. Noclegowe i Działalność Rozrywkowa, K. ul. (...), której był właścicielem, w ten sposób, że między innymi: stworzył struktury i zaplanował sposób jej funkcjonowania, wyszukał niezbędne dla utworzenia grupy osoby i nakłonił do współpracy, podzielił zadania między poszczególne osoby, inicjował, planował, następnie wdrażał do realizacji przestępstwa, ustalił zasady podziału korzyści pochodzących z przestępstwa, a następnie koordynował działalność uczestników grupy, dzielił korzyści majątkowe pochodzące z przestępstwa, wydawał polecenia członkom grupy,

tj. za winnego przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów skazał go na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

IV. w okresie od maja 2007 r. do 26 listopada 2008 r. w K., woj. (...), działając w ramach opisanej w pkt. III zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, ułatwiał uprawianie prostytucji oraz czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez E. O., K. O., T. S., P. L., A. T., A. K. (2), N. P., I. B., S. J., M. C., J. M. (2), Inna M. i inne dotychczas nieustalone kobiety zatrudnione w agencji towarzyskiej (...) działającej pod nazwą (...) P. Noclegowe i Działalność Rozrywkowa, K. ul. (...), której był właścicielem, w ten sposób, że werbował kobiety do pracy w agencji, decydował o zatrudnieniu kobiet, udostępniał im pomieszczenia gdzie mieszkały i świadczyły za odpłatnością usługi seksualne, organizował i ułatwiał kontakt z klientami, organizował dowóz do klientów, ochronę, pobierając od każdej z nich kwotę co najmniej 100 zł stanowiącej część zapłaty uzyskanej od każdego klienta za jedną godzinę świadczonych przez nie usług seksualnych, 90 zł za pół godziny takich usług, co stanowiło około od 50 % do 60 % opłaty pobieranej każdorazowo za świadczone przez kobiety usługi seksualne,

tj. przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł.

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł względem oskarżonego **K. B. (1)** na rzecz Skarbu Państwa **przepadek** równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z przestępstwa opisanego w punkcie poprzedzającym – w kwocie 142 707, 23 zł.

V. w okresie od 2007 r. do grudnia 2008 r. w K. i J., woj. (...), posiadał broń palną – pistolet CZ 75 – 1 szt. oraz amunicję do w/w broni palnej, nie posiadając wymaganego pozwolenia,

tj. przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i skazał go na podstawie tego przepisu na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

VI. w okresie od lipca 2007 r. do 26 listopada 2008 r. w K., woj. (...), prowadząc (...) P. Noclegowe i Działalność Rozrywkowa, K. ul. (...), sprzedawał napoje alkoholowe, nie posiadając wymaganego zezwolenia na sprzedaż alkoholu do spożycia w miejscu i poza miejscem zakupu,

tj. przestępstwa z art. 43 ust. 1 ustawy z 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi i na podstawie tego przepisu, przy zastosowaniu art. 33 § 1 i 3 kk skazał go na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył K. B. (1) karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, a w miejsce orzeczonych jednostkowych kar grzywny wymierzył oskarżonemu łączną karę grzywny w wysokości 354 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

Na podstawie art. 69 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat i na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 2 k.k. orzekł wobec niego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związany z gastronomią, hotelarstwem i działalnością rozrywkową na okres lat 5 /pięciu/.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył K. B. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 26 listopada 2008r. do dnia 21 maja 2009r. tj. przez 177 dni przyjmując, że 1 dzień pozbawienia wolności równa się 2 stawkom dziennym grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną w całości.

J. B. za winną tego, że:

I. w okresie od kwietnia 2008 r. do 26 listopada 2008 r. w K., woj. (...), wspólnie z E. K., R. W., M. D. (1), A. S. (1), S. F., K. S., Ł. P. - co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania - M. M. (2), R. C., A. K. (3) oraz innymi nieustalonymi osobami, brała udział w kierowanej przez K. B. (1) i E. K. zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu ułatwianie uprawiania prostytucji, czerpanie korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez kobiety zatrudnione w agencji towarzyskiej (...) działającej pod nazwą (...) P. Noclegowe i Działalność Rozrywkowa, K. ul. (...),

tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów **skazał ją na karę 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności.**

II. w okresie od kwietnia 2008 r. do 26 listopada 2008 r. w K., woj. (...), działając w ramach opisanej w pkt. I zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, ułatwiała uprawianie prostytucji oraz czerpała dla siebie i K. B. (1) korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez E. O., K. O., T. S., I. M., P. L., A. T., A. K. (2), N. P., I. B., S. J., M. C., J. M. (2) i inne dotychczas nieustalone kobiety przebywające w agencji towarzyskiej (...) działającej pod nazwą (...) P. Noclegowe i Działalność Rozrywkowa, K. ul. (...), w ten sposób, że w/w kobietom udostępniała pomieszczenia gdzie mieszkwały i uprawiały prostytucję, organizowała i ułatwiała kontakt z klientami, pobierała od nich kwoty co najmniej 100 zł stanowiącej część zapłaty uzyskanej od każdego klienta za jedną godzinę świadczenia usług seksualnych, 90 zł za pół godziny takich usług, co stanowiło od 50% do 60% opłaty pobieranej każdorazowo za świadczone przez w/w kobiety usługi seksualne,

tj. przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów ustawy i przy zastosowaniu art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. **skazał ją na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 154 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł.**

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł względem oskarżonej **J. B.** na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżoną z przestępstwa opisanego w punkcie poprzedzającym – w kwocie 54 394, 72 zł.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył oskarżonej J. B. karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat oddając ją, na podstawie art. 73 § 2 k.k., w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związany z gastronomią, hotelarstwem i działalnością rozrywkową na okres lat 4.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył J. B. na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 26 listopada 2008 r. do dnia 10 lutego 2009 r. tj. przez 77 dni przyjmując, że 1 dzień pozbawienia wolności równa się 2 stawkom dziennym grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną w całości.

J. N. za winnego tego, że:

I. w okresie od 1 do 26 listopada 2008 r. w B., woj. (...), działając w ciągu przestępstw, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, odkażał i usiłował odkazić, skażony bitrexem alkohol etylowy, a w szczególności:

- w dniu 28 listopada 2008 r. usiłował odkazić alkohol etylowy z 280 litrów skażonego bitrexem alkoholu etylowego wartości 22400 zł (dwadzieścia dwa tysiące czterysta zł), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie,

- w okresie od 1 do 26 listopada 2008 r. odkaził alkohol etylowy ze skażonego bitrex-em alkoholu etylowego w ilości 8365 litrów wartości 669 200 zł (sześćset sześćdziesiąt dziewięć tysięcy dwieście zł),

I. tj. ciągu przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 13 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001r o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz.U. nr. 31 poz. 353 z póź. zm.) i art. 13 w zw.

z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001r o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. nr 31 póź. 353 z póź. zm.) w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 2 marca 2001r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych i przy zastosowaniu art. 33 § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. **skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.**

II. w okresie od 1 do 26 listopada 2008 r. w B., woj. (...), uczyniwszy sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, usiłował wprowadzić do obrotu 1645 litrów alkoholu etylowego wartości 131 600 zł, powstałego po odkażeniu alkoholu etylowego skażonego bitrexem, zawierającego izopropanol w stężeniu 8,8 % do 9,1 % objętościowych, glikol propylenowy, jony benzoesowe w stężeniu od 0,4 mg/l do 8,8 mg/l, sól i chlorki – tj. środek spożywczy powszechnie spożywany, szkodliwy dla zdrowia lub życia ludzkiego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie,

tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 96 ust. 1 i 3 ustawy

z dnia 25 sierpnia 2006r o bezpieczeństwie żywności i żywienia i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 96 ust. 3 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia **skazał go na karę 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności.**

III. w okresie od 1 do 26 listopada 2008 r. w B., woj. (...), bez przeprowadzenia urzędowego sprawdzenia, podjął czynności związane z produkcją i obrotem wyrobami akcyzowymi,

tj. przestępstwa z art. 69 § 1 k.k.s i za to na podstawie tego przepisu, przy zastosowaniu art. 23 § 1 i § 3 k.k.s. **skazał go na karę grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.**

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 39 § 1 i § 2 k.k.s. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu J. N. karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a w miejsce orzeczonych jednostkowych kar grzywny wymierzył oskarżonemu łączną karę grzywny w wysokości 326 /trzystu dwudziestu sześciu/ stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł /pięćdziesiąt złotych/.

Na podstawie art. 69 § 1, § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat.

Na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 2 k.k. orzekł wobec J. N. zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanych z obrotem, wyrobem, oczyszczaniem, skażaniem i odkażaniem alkoholu na okres lat 5.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 26 listopada 2008 r. do dnia 7 maja 2009r. tj. przez 163 dni przyjmując, że 1 dzień pozbawienia wolności równa się 2 stawkom dziennym grzywny, uznając karę grzywny za wykonaną w całości.

Na podstawie art. 39 pkt. 4 k.k. w zw. z art. 44 § 6 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa butelek plastikowych, opakowań foliowych, nakrętek, pudełek tekturowych po plastikowych butelkach, pojemników tysiąclitrowych mauser, opakowań pustych po wodach destylowanych, rozcieńczalników, zapisanych pod numerem bieżącym 6/10 księgi depozytów rzeczowych Sądu Okręgowego w Krośnie a przechowywanych w CBS R., (...) w T. pod pozycjami 1-7, oraz 13 wyżej podanego wykazu dowodów rzeczowych.

M. M. (2) za winnego tego, że:

I. w okresie od lipca 2007 r. do 26 listopada 2008 r. w K., woj. (...), wspólnie z E. K., J. B., R. W., A. S. (1), S. F., M. D. (1), Ł. P. - co, do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania - K. S., R. C., A. K. (3) oraz innymi nieustalonymi osobami, brał udział kierowanej przez K. B. (1) i E. K. zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na ułatwianiu uprawiania prostytucji, czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez kobiety zatrudnione w agencji towarzyskiej (...) działających pod nazwą (...) P. Noclegowe i Działalność Rozrywkowa, K. ul. (...),

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów **skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.**

II. w okresie od lipca 2007 r. do 26 listopada 2008 r. w K., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, ułatwiał uprawianie prostytucji oraz czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez E. O., K. O., T. S., I. M., P. L., A. T., A. K. (4), N. P., I. B., S. J., M. C., J. M. (2) i inne dotychczas nieustalone kobiety przebywające w agencji towarzyskiej (...) działających pod nazwą (...) P. Noclegowe i Działalność Rozrywkowa, K. ul. (...), w ten sposób, że świadcząc usługi przewozowe jako taksówkarz ułatwiał w/w kobietom kontakt z klientami w celu uprawiania prostytucji, poprzez dowożenie klientów do agencji, dowożenie kobiet do klientów, stanowił ich ochronę, odbierał należność za świadczone usługi seksualne, za co – niezależnie od należności za usługę przewozową - otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 40 zł za każdą godzinę usług seksualnych świadczonych przez kobiety,

tj. o przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów ustawy przy zastosowaniu art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. **skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.**

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł względem M. M. (2) na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z przestępstwa opisanego w punkcie poprzedzającym – w kwocie 1 000, 00 zł / jednego tysiąca złotych/.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu M. M. (2) karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k., warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat, oddając go w tym czasie, na podstawie art. 73 § 2 k.k., pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył M. M. (2) na poczet orzeczonej kary grzywny 1 dzień zatrzymania w dniu 23 czerwca 2009 r. przyjmując, że dzień ten równa się 2 stawkom dziennym grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną do wysokości 2 stawek dziennych.

R. K. (1) winnym tego, że w okresie od lipca 2007 r. do 26 listopada 2008 r. w K., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, ułatwiał uprawianie prostytucji i czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez E. O., K. O., T. S., I. M., P. L., A. T., A. K. (2), N. P., I. B., S. J., M. C., J. M. (2) i inne dotychczas nieustalone kobiety przebywające w agencji towarzyskiej (...) działających pod nazwą (...) P. Noclegowe i Działalność Rozrywkowa, K. ul. (...), w ten sposób, że ułatwiał w/w kobietom uprawianie prostytucji wynajmując w tym celu pomieszczenia budynku mieszkalnego przy ul. (...) w K., w którym mieściła się agencja (...), za co pobierał, wbrew warunkom umowy najmu - użyczenia lokalu zawartej w dniu 25 stycznia 2007r z K. B. (1) - co miesięczny czynsz w wysokości od 2 000 zł,

tj. przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., i za to na podstawie powołanych przepisów, przy zastosowaniu art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. **skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny**

w wymiarze 150 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł względem R. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z przestępstwa opisanego w punkcie poprzedzającym – w kwocie 34 000 zł.

Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu R. K. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny 1 /jeden/ dzień zatrzymania w dniu 23 czerwca 2009r. przyjmując, że dzień ten równa się 2 /dwóm/ stawkom dziennym grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną do wysokości 2 stawek dziennych.

R. G. za winnego tego, że:

I. w okresie od listopada 2006 r. roku do czerwca 2007 r. w K., woj. (...), wspólnie z M. Ś., S. G., E. K., A. S. (1), F. G. - co, do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania - i innymi nieustalonymi osobami brał udział w założonej i kierowanej przez A. J. (1) i K. B. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na ułatwianiu uprawiania prostytucji i czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez kobiety zatrudnione w agencji towarzyskiej (...) działającej pod nazwą (...) B. w K., ul. (...),

tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów **skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.**

II. w okresie od listopada 2006 r. do czerwca 2007 r. w K. woj. (...), działając w ramach opisanej w pkt. I zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, ułatwiał uprawianie prostytucji i czerpał dla siebie i A. J. (1) oraz K. B. (1) korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez A. Ś., E. O., I. M., S. J., M. C., J. M. (2), I. M., kobiety o pseudonimach (...), (...), (...), (...), (...) i inne dotychczas nieustalone kobiety przebywające w agencji towarzyskiej (...) działającej pod nazwą (...) B., K. ul. (...), w ten sposób że, w/w kobietom organizował i ułatwiał kontakt z klientami, dowoził do klientów, stanowił ich ochronę, odbierał od klientów należność za usługi seksualne świadczone przez kobiety którą przekazywał do kasy agencji, za co uzyskiwał korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 80 zł dziennie,

tj. przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów, przy zastosowaniu art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k., **skazał go na karę 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz**

karę grzywny w wymiarze 150 /stu pięćdziesięciu/ stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł względem R. G. na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z przestępstwa opisanego w punkcie poprzedzającym – w kwocie 9 000 zł.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył R. G. karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k., warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat. Na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył R. G. na poczet orzeczonej kary grzywny 1 dzień zatrzymania w dniu 21 września 2009 r. przyjmując, że dzień ten równa się 2 stawkom dziennym grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną do wysokości 2 stawek dziennych.

R. Z. (1) za winnego tego, że w okresie od 28 października 2006 r. do lipca 2007 r. w K., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, ułatwiał uprawianie prostytucji i czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez A. Ś., E. O., I. M., S. J., M. C., J. M. (2), I. M., kobiety o pseudonimach (...), (...), (...), (...), (...) i inne dotychczas nieustalone kobiety zatrudnione w agencji towarzyskiej (...) działającej pod nazwą (...) B. K. ul. (...) w K., w który sposób, że wynajmował w celu uprawiania prostytucji pomieszczenia budynku mieszkalnego przy ul. (...) w K., w którym mieściła się agencja towarzyska (...), za co pobierał - niezależnie od ustaleń zawartych w umowie najmu lokalu zawartej w dniu 28 października 2008 r. - cotygodniowy czynsz w wysokości 500 zł wypłacany przez K. B. (1) pełnomocnika właściciela agencji - (...),

tj. przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów ustawy przy zastosowaniu art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. **skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.**

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł względem R. Z. (1) na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z przestępstwa opisanego w punkcie poprzedzającym – w kwocie 15 000 zł.

Na podstawie art. 69 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, oddając w tym czasie oskarżonego, na podstawie art. 73 § 2 k.k., pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył R. Z. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny 1 dzień zatrzymania w dniu 23 czerwca 2009 r. przyjmując, że dzień ten równa się 2 stawkom dziennym grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną do wysokości 2 stawek dziennych.

A. J. (1) za winnego tego, że:

I. w okresie od listopada 2006 r. do czerwca 2007 r. w K., woj. (...), założył i kierował wspólnie z inną ustaloną osobą – co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, które toczy się przed Sądem Okręgowy w Krośnie pod sygn. II K 21/10 - zorganizowaną grupą przestępczą w ramach której działali: A. S. (1), S. G., M. Ś. oraz inne ustalone osoby – co do których materiały wyłączono do odrębnych postępowań i jedno z postępowań toczy się przed Sądem Okręgowy w Krośnie pod sygn. II K 21/10 - oraz inne nieustalone osoby, mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na ułatwianiu uprawiania prostytucji i czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez kobiety zatrudnione w agencji towarzyskiej (...) działającej pod nazwą (...) B. w K. ul. (...), będącej jego własnością, w ten sposób, że stworzył strukturę i zaplanował sposób jej funkcjonowania, wyszukał niezbędne dla utworzenia grupy osoby i nakłonił do współpracy, podzielił zadania między poszczególne osoby, inicjował, planował, a następnie wdrażał do realizacji

przestępstwa, ustalił zasady podziału korzyści pochodzących z przestępstwa, a następnie koordynował działalność uczestników grupy, dzielił korzyści majątkowe pochodzące z przestępstwa, wydawał polecenia członkom grupy,

tj. przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów **skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.**

II. w okresie od listopada 2006 r. do czerwca 2007 r. w K., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniwszy sobie

z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, ułatwiał uprawianie prostytucji oraz czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez A. Ś., E. O., I. M., S. J., M. C., J. M. (2), I. M., kobiety o pseudonimach (...), (...), (...), (...), (...) i inne dotychczas nieustalone kobiety, zatrudnione w prowadzonej przez siebie agencji towarzyskiej (...) działającej pod nazwą Drink - Bar (...) w K. ul. (...), w ten sposób, że werbował kobiety i decydował o zatrudnieniu w agencji, udostępniał im pomieszczenia, organizował i ułatwiał kontakt z klientami, organizował dowóz do klientów, ochronę, pobierając od każdej z nich kwotę co najmniej 100 zł stanowiącej część zapłaty uzyskanej od każdego klienta za jedną godzinę świadczonych przez nie usług seksualnych, 90 zł za pół godziny takich usług, co stanowiło około od 50 % do 60 % opłaty pobieranej każdorazowo za świadczone przez nie usługi seksualne,

tj. przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów ustawy i przy zastosowaniu art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. **skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł.**

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł względem A. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa przypadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z przestępstwa opisanego w punkcie poprzedzającym – w kwocie 770 zł.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k., wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat, oddając go w tym okresie, na podstawie art. 73 § 2 k.k., pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 2 k.k. orzekł wobec A. J. (1) zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związany z hotelarstwem i działalnością rozrywkową na okres lat 4.

Uznając ponadto, że:

- **L. A.** w okresie od lipca 2007 r. do 26 listopada 2008 r., w K., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiał uprawianie prostytucji i czerpał korzyści majątkowe z jej uprawiania przez nieustalone kobiety przebywające w agencji towarzyskiej B. działającej pod nazwą (...) .H.U. (...) P. Noclegowe Działalność Rozrywkowa, (...)-(...) K., ul. (...), w ten sposób, że świadcząc usługi przewozowe, jako taksówkarz ułatwiał kobietom kontakt z klientami w celu uprawiania prostytucji przez dowożenie klientów do agencji, za co – niezależnie od należności za usługę przewozową – trzykrotnie otrzymał wynagrodzenie w wysokości 40 zł za każdą godzinę usług seksualnych świadczoną przez kobietę, co stanowi przestępstwo z art. 204 § 2 k.k.,

- **J. M. (1)** w okresie od lipca 2007 r. do 26 listopada 2008 r., w K., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiał uprawianie prostytucji i czerpał korzyści majątkowe z jej uprawiania przez nieustalone kobiety przebywające w agencji towarzyskiej B. działającej pod nazwą (...) .H.U. (...) P. Noclegowe Działalność Rozrywkowa, (...)-(...) K., ul. (...), w ten sposób, że świadcząc usługi przewozowe, jako taksówkarz ułatwiał kobietom kontakt z klientami w celu uprawiania prostytucji przez dowożenie klientów do agencji, za co – niezależnie od należności za usługę przewozową – trzykrotnie otrzymał wynagrodzenie w wysokości 40 zł za każdą godzinę usług seksualnych świadczoną przez kobietę, co stanowi przestępstwo z art. 204 § 2 k.k.,

- **W. M.** w okresie od lipca 2007 r. do 26 listopada 2008 r., w K., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiał uprawianie prostytucji i czerpał korzyści majątkowe z jej uprawiania przez nieustalone kobiety przebywające w agencji towarzyskiej B. działającej pod nazwą (...) .H.U. (...) P. Noclegowe Działalność Rozrywkowa, (...)-(...) K., ul. (...), w ten sposób, że świadcząc usługi przewozowe, jako taksówkarz ułatwiał kobietom kontakt z klientami w celu uprawiania prostytucji przez dowożenie klientów do agencji, za co – niezależnie od należności za usługę przewozową – trzykrotnie otrzymał wynagrodzenie w wysokości 40 zł za każdą godzinę usług seksualnych świadczoną przez kobietę, co stanowi przestępstwo z art. 204 § 2 k.k.,

- **R. M.** w okresie od lipca 2007 r. do 26 listopada 2008 r. w K., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiał uprawianie prostytucji i czerpał korzyści majątkowe z jej uprawiania przez nieustalone kobiety przebywające w agencji towarzyskiej B. działającej pod nazwą (...) .H.U. (...) P. Noclegowe Działalność Rozrywkowa, (...)-(...) K., ul. (...), w ten sposób, że świadcząc usługi przewozowe, jako taksówkarz ułatwiał kobietom kontakt z klientami w celu uprawiania prostytucji przez dowożenie klientów do agencji, za co – niezależnie od należności za usługę przewozową – trzykrotnie otrzymał wynagrodzenie w wysokości 40 zł za każdą godzinę usług seksualnych świadczoną przez kobietę, co stanowi przestępstwo z art. 204 § 2 k.k.,

- **J. K.** w okresie od lipca 2007 r. do 26 listopada 2008 r. w K., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiał uprawianie prostytucji i czerpał korzyści majątkowe z jej uprawiania przez nieustalone kobiety przebywające w agencji towarzyskiej B. działającej pod nazwą (...) .H.U. (...) P. Noclegowe Działalność Rozrywkowa, (...)-(...) K., ul. (...), w ten sposób, że świadcząc usługi przewozowe, jako taksówkarz ułatwiał kobietom kontakt z klientami w celu uprawiania prostytucji przez dowożenie klientów do agencji, za co – niezależnie od należności za usługę przewozową – trzykrotnie otrzymał wynagrodzenie w wysokości 40 zł za każdą godzinę usług seksualnych świadczoną przez kobietę, co stanowi przestępstwo z art. 204 § 2 k.k.,

- **J. D. (1)** w okresie od lipca 2007 r. do 26 listopada 2008 r. w K., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiał uprawianie prostytucji i czerpał korzyści majątkowe z jej uprawiania przez nieustalone kobiety przebywające w agencji towarzyskiej B. działającej pod nazwą (...) .H.U. (...) P. Noclegowe Działalność Rozrywkowa, (...)-(...) K., ul. (...), w ten sposób, że świadcząc usługi przewozowe, jako taksówkarz ułatwiał kobietom kontakt z klientami w celu uprawiania prostytucji przez dowożenie klientów do agencji, za co – niezależnie od należności za usługę przewozową – trzykrotnie otrzymał wynagrodzenie w wysokości 40 zł za każdą godzinę usług seksualnych świadczoną przez kobietę, co stanowi przestępstwo z art. 204 § 2 k.k.,

- **M. M. (1)** w okresie od lipca 2007 r. do 26 listopada 2008 r. w K., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiał uprawianie prostytucji i czerpał korzyści majątkowe z jej uprawiania przez nieustalone kobiety przebywające w agencji towarzyskiej B. działającej pod nazwą (...) .H.U. (...) P. Noclegowe Działalność Rozrywkowa, (...)-(...) K., ul. (...), w ten sposób, że świadcząc usługi przewozowe, jako taksówkarz ułatwiał kobietom kontakt z klientami w celu uprawiania prostytucji przez dowożenie klientów do agencji, za co – niezależnie od należności za usługę przewozową – trzykrotnie otrzymał wynagrodzenie w wysokości 40 zł za każdą godzinę usług seksualnych świadczoną przez kobietę, co stanowi przestępstwo z art. 204 § 2 k.k.,

- **P. M. (1)** w bliżej nieokreślonym czasie od lipca 2007 r. do 26 listopada 2008 r. w K., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiał uprawianie prostytucji i czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez nieustalone kobiety przebywające w agencji towarzyskiej B. działającej pod nazwą (...) .H.U. (...) P. Noclegowe Działalność Rozrywkowa, (...)-(...) K., ul. (...), w ten sposób, że pracując, jako ochrona hotelu (...) w K. ułatwiał kobietom kontakt z klientami poprzez telefoniczne umawianie kobiet z klientami w celu uprawiania przez nie prostytucji, za co otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 20 zł za każde złożone zamówienie, łącznie w kwocie 200 zł, co stanowi przestępstwo z art. 204 § 2 k.k.,

- **Z. B.** w okresie od listopada 2006 r. do czerwca 2007 r. w K., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiał uprawianie prostytucji i czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez nieustalone kobiety zatrudnione w agencji towarzyskiej B. w K., ul. (...), w ten sposób, że świadcząc usługi przewozowe, jako taksówkarz

ułatwiał kobietom kontakt z klientami w celu uprawiania prostytucji przez dowożenie klientów do agencji, za co – niezależnie od należności za usługę przewozową – trzykrotnie otrzymał wynagrodzenie w wysokości 40 zł za każdą godzinę usług seksualnych świadczoną przez kobietę, co stanowi przestępstwo z art. 204 § 2 k.k.,

- **Z. T.** w okresie od listopada 2006 r. do czerwca 2007 r. w K., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiał uprawianie prostytucji i czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez nieustalone kobiety zatrudnione w agencji towarzyskiej B. w K., ul. (...), w ten sposób, że świadcząc usługi przewozowe, jako taksówkarz ułatwiał kobietom kontakt z klientami w celu uprawiania prostytucji przez dowożenie klientów do agencji, za co – niezależnie od należności za usługę przewozową – trzykrotnie otrzymał wynagrodzenie w wysokości 40 zł za każdą godzinę usług seksualnych świadczoną przez kobietę, co stanowi przestępstwo z art. 204 § 2 k.k.,

- **D. M.** w okresie od 9 grudnia 2006 r. do 20 marca 2007 r. i od 20 kwietnia 2007 r. do 5 maja 2007 r. w K., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiał uprawianie prostytucji i czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez nieustalone kobiety zatrudnione w agencji towarzyskiej B. w K., ul. (...), w ten sposób, że świadcząc usługi przewozowe, jako taksówkarz ułatwiał kobietom kontakt z klientami w celu uprawiania prostytucji przez dowożenie klientów do agencji, za co – niezależnie od należności za usługę przewozową – trzykrotnie otrzymał wynagrodzenie w wysokości 40 zł za każdą godzinę usług seksualnych świadczoną przez kobietę, co stanowi przestępstwo z art. 204 § 2 K.k.,

na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. **warunkowo umarzył postępowanie karne wobec ośmiu pierwszych wyżej wymienionych oskarżonych na okres próby 2 lat, zaś wobec 3 ostatnich na okres próby 1 roku,**

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt. 7 k.k. i art. 49 § 1 k.k. orzekł od oskarżonych: L. A., J. M. (1), W. M., R. M., J. K., J. D. (1), M. M. (1), Z. B., Z. T. i D. M. świadczenie pieniężne w kwotach po 120, 00 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na zasadzie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt. 7 k.k. i art. 49 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego P. M. (1) świadczenie pieniężne w kwocie 200, 00 zł /dwieście złotych/ na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Uniewinnił natomiast:

- **K. B. (1)** od zarzutu tego, że:

w okresie maja - czerwca 2008 r. w K. (Ukraina) i K., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. III, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, realizując z góry powzięty zamiar, jako właściciel agencji towarzyskiej (...) działającej pod nazwą (...) P. Noclegowe i Działalność Rozrywkowa, K., ul. (...), uprawiał handel ludźmi, w ten sposób że, po uprzednim zawarciu umowy z W. I. na werbowanie i dostarczanie kobiet do pracy w prowadzonej przez siebie agencji towarzyskiej (...) świadczącej usługi seksualne, przyjął od W. I. zwerbowaną w tym celu kobietę - A. T. - płacąc mu nieustaloną korzyść majątkową, zalegalizował jej pobyt w Polsce i zatrudnił w prowadzonej przez siebie agencji, a następnie czerpał korzyści majątkowe z uprawiania przez nią prostytucji,

tj. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

- **W. I.** od zarzutów takich, że:

I. w okresie od lipca 2007 r. do 26 listopada 2008 r. w K., woj. (...), wspólnie z J. B., M. D. (1), A. S. (1), S. F., R. W., K. S., J. N., R. C., M. M. (2), A. K. (3), Ł. P. - co, do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania - oraz innymi nieustalonymi osobami, brał udział w kierowanej przez K. B. (1) i E. K. zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na handlu ludźmi w celu uprawiania prostytucji, ułatwianiu uprawiania prostytucji i czerpaniu korzyści majątkowych z

uprawiania prostytucji przez kobiety zatrudnione w agencji towarzyskiej (...) działającej pod nazwą (...) P. Noclegowe i Działalność Rozrywkowa, K. ul. (...),

tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

II. w bliżej nieustalonych dniach, w okresie maja - czerwca 2008 r.

w K. (Ukraina) i K., woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uprawiał z K. B. (1) handel ludźmi w ten sposób, że po uprzednim zawarciu umowy z K. B. na werbowanie kobiet do pracy w prowadzonej przez K. B. agencji towarzyskiej (...) świadczącej usługi seksualne działającej pod nazwą (...) P. Noclegowe i Działalność Rozrywkowa, K. ul. (...), naklonił A. T. do pracy w/w agencji, jako tancerki, zorganizował jej przyjazd, a następnie przekazał K. B., który zalegalizował pobyt w Polsce i zatrudnił w agencji gdzie świadczyła usługi seksualne, za co uzyskał korzyść majątkową w nieustalonej wysokości

tj. przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

- **J. N.** od zarzutu tego, że

w okresie od lipca 2007 r. do 26 listopada 2008 r. w K., woj. (...), wspólnie z J. B., M. D. (1), A. S. (1), S. F., W. I., K. S., Ł. P. - co, do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania- R. W., A. K. (3), M. M. (2), R. C. oraz innymi nieustalonymi osobami, brał udział w kierowanej przez K. B. (1) i E. K. zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na handlu ludźmi w celu uprawiania prostytucji, ułatwianiu uprawiania prostytucji oraz czerpaniu korzyści majątkowych z prostytucji przez kobiety zatrudnione w agencji towarzyskiej (...) działającej pod nazwą (...) P. Noclegowe i Działalność Rozrywkowa, K. ul. (...), ***tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.***

Na zasadzie art. 627 k.p.k. odnośnie: K. B. (1) (w części skazującej), R. W., J. B., J. N. (w części skazującej), M. M. (2), R. K. (1), R. G., R. Z. (1), A. J. (1) oraz w zw. z art. 629 k.p.k. odnośnie: L. A., J. M. (1), W. M., R. M., J. K., J. D. (1), M. M. (1), Z. B., Z. T., D. M., zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania związane z ich udziałem w sprawie.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonym: L. A., J. M. (1), W. M., R. M., J. K., J. D. (1), M. M. (1) opłaty w kwotach po 80,00 zł, zaś Z. B., Z. T. i D. M. opłaty w kwotach po 60,00 zł.

Na podstawie art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonym następujące opłaty:

- K. B. (1) w kwocie 4 140 zł,
- R. W. w kwocie 1 612 zł,
- J. B. w kwocie 1 224 zł,
- J. N. w kwocie 3 560 zł,
- A. J. (1) w kwocie 1 100 zł,
- M. M. (2), R. K. (1), R. G. i R. Z. (1) kwoty po 480,00 zł.

Na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił w całości oskarżonego P. M. (1) od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Zasądził od Skarbu Państwa - Kasa Sądu Okręgowego

w Krośnie na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. L. K. w K. kwotę 2 066,40 zł. tytułem obrony z urzędu oskarżonego K. B. (1), rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. T. O. w K. kwotę 2 841,30 zł tytułem obrony z urzędu oskarżonego P. M. (1) oraz na rzecz oskarżonego W. I. kwotę 2 184,00 zł tytułem zwrotu kosztów obrony wykonywanej przez adw. T. O..

Powyższy wyrok apelacjami zaskarżyli: Prokurator Prokuratury Okręgowej w Krośnie oraz obrońcy oskarżonych: W. I., R. M., J. K., P. M. (1), R. Z. (1), A. J. (1), J. B., R. K. (1), M. M. (2), R. G..

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonych:

- 1) **K. B. (1)** - w części dotyczącej orzeczenia o karze w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. X, XI, XII wyroku,
- 2) **W. I.** - w części dotyczącej orzeczenia o winie w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. XXIII wyroku,
- 3) **J. N.** - w części dotyczącej orzeczenia o karze w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. XXXVII wyroku,
- 4) **L. A.** - w części dotyczącej orzeczenia o winie w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. XLIX i LX wyroku,
- 5) **J. M. (1)** - w części dotyczącej orzeczenia o winie w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. L i LX wyroku,
- 6) **W. M.** - w części dotyczącej orzeczenia o winie w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. LI i LX wyroku,
- 7) **R. M.** - w części dotyczącej orzeczenia o winie w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. LII i LX wyroku,
- 8) **J. K.** - w części dotyczącej orzeczenia o winie w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. LIII i LX wyroku,
- 9) **J. D. (1)** - w części dotyczącej orzeczenia o winie w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. LIV i LX wyroku,
- 10) **M. M. (1)** - w części dotyczącej orzeczenia o winie w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. LV i LX wyroku,
- 11) **Z. B.** - w części dotyczącej orzeczenia o winie w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. LVII i LX wyroku,
- 12) **Z. T.** - w części dotyczącej orzeczenia o winie w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. LVIII i LX wyroku,
- 13) **D. M.** - w części dotyczącej orzeczenia o winie w zakresie rozstrzygnięcia odnośnie pkt. LIX i LX wyroku,
- 14) **P. M. (1)** - w części dotyczącej orzeczenia o winie w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. LVI i LXI wyroku,.
- 15) **R. Z. (1)** - w części dotyczącej orzeczenia o winie w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. LXXVII wyroku,
- 16) **A. J. (1)** - w części dotyczącej orzeczenia o karze w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. LXXXII i LXXXIII wyroku,

Wyrokowi zarzucił:

odnośnie oskarżonego:

1) **K. B. (1):**

I. rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu K. B. (1) w pkt. X, XI, XII wyroku za popełnione przestępstwa z pkt. I, II; IV, V; VIII; wyroku tj. za przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65§ 2 k.k., art. 204 § 2 k.k.

w zw. za art. 65 § 2 k.k., art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65§ 2 k.k., art. 204

§ 2 k.k. w zw. za art. 65 § 2 k.k., art. 263 § 2 k.k. - orzeczonej oskarżonemu w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności - wskutek niedostatecznego uwzględnienia wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonemu, sposobu ich popełnienia, działania z chęci zysku, jego roli w popełnianiu przestępstw, przy równoczesnym nadaniu nadmiernego znaczenia sytuacji zdrowotnej oskarżonego, co skutkowało orzeczeniem kary łącznej pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, nadto wykonanie kary pozbawienia

wolności warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat - co powoduje, że kara ta jest nieadekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego, nie spełni swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej,

2) **W. I.**

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia z punktu- XXIII wyroku odnośnie oskarżonego - W. I. dotyczącego przest. z art. 258 § 1 k.k. i mającego wpływ na jego treść, polegający na wyrażeniu poglądu, że oskarżony nie miał świadomości istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, która w ramach agencji towarzyskiej (...) w K. - ułatwiała uprawianie prostytucji przez kobiety tam zatrudnione i czerpała z tego tytułu korzyści majątkowe, nie był zorientowany w działalności agencji i obowiązujących tam zasadach, nie wyraził akcesu przystąpienia do grupy i w konsekwencji uniewinnienie oskarżonego - podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego w tym zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonych, materiału z operacyjnego rozpracowania o krypt. DRAGON i ZACISZE, zabezpieczonych w toku postępowania dowodów rzeczowych w tym - dokumentacji PHU (...), opinii z badań kryminalistycznych zabezpieczonego sprzętu komputerowego, sprawozdań z analiz kryminalistycznych - prowadzą do wniosku, że oskarżony brał udział w założonej przez K. B. (1), a następnie kierowanej przez tegoż oskarżonego i E. K. zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających ułatwianiu uprawiania prostytucji i czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez kobiety zatrudnione w agencji towarzyskiej (...) działającej pod nazwą (...) Pokoje Noclegowe i Działalność Rozrywkowa, K. ul. (...),

3) **J. N.**

III. obrazę przepisów prawa materialnego art. 91 § 2 k.k. - dot. orzeczenia z pkt. XXXVII wyroku - polegające na niezasadnym zastosowaniu art. 85 k.k. w podstawie prawnej orzeczenia o karze łącznej wymierzonej wobec oskarżonego J. N. za popełnienie ciągu przestępstw (pkt. XXXIV wyroku) i przestępstw (pkt. XXXV; XXXVI wyroku), zamiast zastosowanie przepisu z art. 91 § 2 k.k.,

4) **L. A.,**

5) **J. M. (1),**

6) **W. M.,**

7) **R. M.,**

8) **J. K.,**

9) **J. D. (1),**

10) **Marka Milczanowskiego,**

11) **Z. B.,**

12) **Z. T.,**

13) **D. M.,**

IV. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia

z punktów: - XLIX, L, LI, LII, LIII, LIV, LV; LVII, (...): LIX oraz pkt. LX wyroku odnośnie oskarżonych - L. A., J. M. (1), W. M., R. M., J. K., J. D. (2), M. M. (1), Z. B., Z. T., D. M. - i mających wpływ na jego treść, polegający na wyrażeniu poglądu, że nieduża kwota korzyści majątkowych - 120 zł - uzyskanych przez oskarżonych z prostytucji kobiet zatrudnionych w agencjach towarzyskich w K. i K., uznanie otrzymanych gratyfikacji za przywiezienie klienta do agencji towarzyskiej, jako „swoisty napiwek” - rekompensata za uciążliwość pracy taksówkarza, dobrowolne świadczenie usług seksualnych przez pokrzywdzone, powoduje, że stopień winy i społecznej szkodliwości zarzucanego

im czynu nie jest znaczny, nadto nie uznano że oskarżeni z tytułu czerpania korzyści majątkowych z prostytucji kobiet uczynili sobie stałe źródło dochodu i w konsekwencji warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec w/w oskarżonych, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego w tym zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonych, materiału z operacyjnego rozpracowania o krypt. DRAGON i ZACISZE, prowadzą do wniosku, że oskarżeni świadcząc usługi przewozowe, jako taksówkarz ułatwiali kobietom zatrudnionym w agencjach towarzyskich (...) w K. i K. - kontakt z klientami w celu uprawiania prostytucji, za co - niezależnie od należności za usługę przewozową - otrzymywali wynagrodzenie w wysokości 40 zł za każdą godzinę usług seksualnych świadczoną przez kobietę dla klienta przez nich przywiezionego, uczynili sobie z tego stałe źródło dochodu, a stopień ich winy oraz społeczna szkodliwość zarzucanego im czynu jest duża,

14) **P. M. (1)**

V. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia z pkt. LVI i LXI wyroku dotyczącego oskarżonego P. M. (1)

i mających wpływ na jego treść a polegający na wyrażeniu poglądu, że nieduża kwota korzyści majątkowych - 200 zł - uzyskanych przez oskarżonego z prostytucji kobiet zatrudnionych w agencji towarzyskiej w K., uznano otrzymanych gratyfikacji - za zamówienie dla klienta hotelu (...) kobiety z agencji - jako „swoisty napiwek”, i dobrowolne świadczenie usług seksualnych przez pokrzywdzone, powoduje, że stopień winy i społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu nie jest znaczny, nadto nie uznano, że oskarżony z tytułu czerpania korzyści majątkowych z prostytucji kobiet uczynił sobie stałe źródło dochodu i w konsekwencji warunkowe umorzenie postępowania karnego, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego w tym zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonych, materiału z operacyjnego rozpracowania o krypt. DRAGON i ZACISZE, prowadzą do wniosku, że oskarżony P. M., jako ochrona hotelu (...) ułatwiał kobietom zatrudnionym w agencji towarzyskiej (...) w K. kontakt z klientami w celu uprawiania prostytucji, za co otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 20 zł za każdą zamówioną kobietę i uczynił sobie z tego stałe źródło dochodu, a stopień winy oskarżonego oraz społeczna szkodliwość zarzucanego mu czynu jest znaczna.

15) **R. Z. (2)**

VI. obrazę przepisów prawa materialnego - polegającego na niezasadnym zastosowaniu przez Sąd art. 63 § 1 k.k. poprzez zaliczenie oskarżonemu R. Z. (2) na poczet orzeczonej kary grzywny 1 dnia zatrzymania w dniu 23 czerwca 2009 r. przyjmując, że dzień ten równa się 2 stawkom dziennym grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną do wysokości 2 stawek dziennych - pkt. LXXVII wyroku- podczas gdy oskarżony nie był zatrzymany w dniu 23 czerwca 2009 r., jak też nie był pozbawiony wolności w innym dniu i nie stosowano wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w toku przedmiotowego postępowania karnego.

16) **A. J. (1):**

VII. rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności z pkt. LXXXII i (...) wyroku, wymierzonej oskarżonemu A. J. (1) w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy za popełnione przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 2 k.k., art. 204 § 2 k.k. w zw. za art. 65 § 2 k.k., polegającej na warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 4 lat - wskutek niedostatecznego uwzględnienia wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonemu, sposobu ich popełnienia, działania z chęci zysku, jego roli w popełnianiu przestępstw, postawy oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, braku pozytywnej prognozy, co powoduje że kara jest nieadekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów popełnianych przez oskarżonego, nie spełni też swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej,

Prokurator wniósł o:

1) uchylenie wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji w zakresie czynów z pkt. XXIII - odnośnie oskarżonego W. I., w pkt. XLIX, L, LI, LII, LIII, LIV, LV, LVI, LVII, LVIII, LIX, LX, LXI wyroku - odnośnie oskarżonych L. A., J. M. (1), W. M., R. M., J. K., J. D. (2), M. M. (1), Z. B., Z. T., D. M. i P. M. (1),

2) zmianę wyroku w pkt. X, XI, XII - odnośnie oskarżonego K. B. (1), w pkt. LXXII, LXXXIII - odnośnie oskarżonego A. J. (1) i wymierzenie oskarżonemu kar wnioskowanych przez oskarżyciela publicznego,

3) zmianę wyroku w pkt. XXXVII - odnośnie oskarżonego J. N. poprzez wskazanie właściwej podstawy wymiaru kary łącznej,

4) zmianę wyroku w pkt. LXXVII - odnośnie oskarżonego R. Z. (1) - poprzez wyeliminowanie zaliczenia okresu zatrzymania w dniu 23 czerwca 2009 r. na poczet orzeczonej oskarżonemu kary grzywny.

Obrońca oskarżonych W. I., P. M. (1) i A. J. (1) zaskarżył wyrok w części dot. A. J. (1), w ust. LXXVIII, LXXIX, LXXX, LXXXI, LXXXII, LXXXIII, LXXXIV, LXXXV, LXXXVII wyroku oraz w części dotyczącej zasądzenia od Skarbu Państwa kosztów za obronę z urzędu P. M. (1) na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) (ust. XC wyroku) i w części dotyczącej zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego W. I. zwrotu kosztów obrony wykonywanej z wyboru (ust. XCI).

Wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności naruszenie przepisów:

1.1. art. 5 § 2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego a w szczególności przyjęcie, iż zapiski dotyczące A. J. w notatniku prowadzonym przez K. B. potwierdzają, iż A. J. (1) otrzymywał pieniądze za pracę kobiet, a nie, że miał otrzymać pieniądze za pośrednictwem kobiet (w dwóch przypadkach przy nazwisku A. J. nie było wymienionych kobiet, w jednym było imię K., a osoba o takim imieniu nie pracowała w Agencji (...) w K., a tylko w jednym przypadku było imię A., odpowiadające imieniu dziewczyny, która pracowała w agencji),

1.2. art 7 k.p.k. przez ukształtowanie przekonania Sądu, co do winy A. J. (1) nie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów oraz w wyniku dokonania oceny dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w szczególności przez:

a) pominięcie w ocenie celu „misji” zleconej M. przez A. J. (1), że z zeznań M. nie wynika, że A. J. (1) w czasie, gdy zlecał mu znalezienie adwokata i przeprowadzenie rozmowy z K. B. mówił mu, że jest winny i że ma namówić K. B. (1) by ten zeznał nieprawdę na jego korzyść, tylko od początku twierdził, że jest posądzony o rzeczy, z którymi nie ma nic wspólnego i że M. ma wpłynąć na K. B. (1), by ten złożył wyjaśnienia prawdziwie, tzn. odwołał nieprawdziwe posądzenie A. J. (1),

b) pominięcie i nie uwzględnienie w ocenie dowodów faktu, że K. B. początkowo obciążał A. J. dlatego, że ten był za granicą i nie mógł zaprzeczyć, była to jego forma obrony oraz dlatego, że jak wyjaśniał K. B. funkcjonariusz CBS mówił mu, że A. J. złożył wyjaśnienia obciążające K. B.,

c) pominięcie okoliczności, że w rozmowie z M. (nagranej) K. B. wyraźnie stwierdził, że obciążył A. J. nieprawdziwie,

d) nie uwzględnienie, że zeznania S. obciążające A. J. są mało wartościowe, bo opierają się tylko na przypuszczeniach S., a nie na zdarzeniach czy faktach, które S. osobiście widział lub słyszał,

e) przyjęcie, że wyjaśnienia A. J. naiwne z pominięciem okoliczności, że (...) B. miał w działalności gospodarczej A. J. marginalne znaczenie i dlatego nie

interesował się on nim na bieżąco oraz że dotacje czy dofinansowanie otrzymuje się przed rozpoczęciem działalności po spełnieniu odpowiednich warunków dlatego K. B. nie chciał początkowo działalności otwierać na siebie (starając się o dotację formalnie musiał być bezrobotnym) oraz pominięcie istotnej okoliczności - o której pisze Sąd w uzasadnieniu, że powoływanie się na A. J. i działanie pod jego szyldem dawało K. B. bezpieczeństwo,

2. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, które mogły mieć wpływ na treść wyroku, a w szczególności:

a) przyjęcie, że A. J. od listopada 2006 r. do czerwca 2007 r. założył i kierował wspólnie z K. B. zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu - popełnianie przestępstw polegających na ułatwianiu prostytucji i czerpaniu korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez kobiety zatrudnione w agencji towarzyskiej B., podczas gdy A. J. (1) tylko użyzył swojej firmy K. B., miał otrzymywać dochód ze sprzedaży alkoholu i nigdy nie pełnił żadnych funkcji kierowniczych - nie wydawał poleceń, nie dzielił dochodów, nie zatrudniał pracowników, nie rozstrzygał sporów itp. - a w B. był czterokrotnie wyłącznie towarzysko,

b) przyjęcie, że A. J. zlecił M. by ten skłonił K. B. do złożenia nieprawdziwych wyjaśnień - podczas gdy A. J. miał pretensje do K. B., że ten złożył nieprawdziwe wyjaśnienia i zlecił M. by ten skłonił K. B. do powiedzenia prawdy,

c) przyjęcie, że od listopada 2006 r. do czerwca 2007 r. w K. A. J. (1) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej ułatwiał uprawianie prostytucji oraz czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez kobiety w ten sposób, że werbował kobiety i decydował o zatrudnieniu w agencji udostępniał im pomieszczenia, organizował i ułatwiał kontakt z klientami, organizował dowóz do klientów i ochronę - pobierając za to od kobiet pieniądze - podczas gdy A. J. (1) żadnej z tych czynności nie wykonywał, na przełomie lat 2006 - 2007 praktycznie cały czas poświęcił gali boksu w N., a od marca 2007 r. przebywał na stałe w Irlandii i z S., który wówczas faktycznie prowadził B. w K. nie miał żadnego kontaktu,

d) błędne obliczenie ilości terminów faktycznie odbytych rozpraw i w związku z tym błędne zasądzenie na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata T. O. kosztów obrony z urzędu oskarżonego P. M. (1) oraz zwrotu kosztów na rzecz oskarżonego W. I. tytułem zwrotu kosztów obrony wykonywanej przez adwokata T. O. w niniejszym postępowaniu,

3. obrazę przepisów prawa materialnego, a w szczególności naruszenie:

a) przepisu art 41 § 1 k.k. przez orzeczenie w stosunku do oskarżonego A. J. zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z hotelarstwem i działalnością rozrywkową na okres 4 lat, podczas gdy art. 41 § 1 k.k. nie przewiduje stosowania takiego środka karnego (podstawą prawną mógłby być co najwyżej art 41 § 2 k.k.),

4. niesłuszne zastosowanie środka karnego polegającego na zakazie prowadzenia działalności gospodarczej związanej z hotelarstwem i działalnością rozrywkową - co pozbawia oskarżonego A. J. (1) możliwości zajmowania się promocją boksu i organizowania gali bokserskich, które są głównym źródłem jego utrzymania w sytuacji, gdy przestępstwo, za które skazał go Sąd nie miało żadnego związku z tego typu działalnością (ewentualnie Sąd mógł rozważyć orzeczenie zakazu

prowadzenia działalności gospodarczej związanej z prowadzeniem lokali gastronomicznych z działalnością rozrywkową oraz nocnych klubów).

Wniósł o:

1. ***zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej A. J. (1) przez jego uniewinnienie oraz zmianę wyroku***

- ***w ust. XC przez zasądzenie od Skarbu Państwa - Kasy Sądu Okręgowego w Krośnie na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) kwoty 4 428,00 zł obejmującej należny podatek VAT tytułem obrony z urzędu oskarżonego P. M. (1)***
- ***oraz w ust. XCI przez zasądzenie od Skarbu Państwa - Kasy Sądu Okręgowego w Krośnie na rzecz oskarżonego W. I. kwoty 3 600,00 zł tytułem zwrotu kosztów obrony wykonywanej przez adwokata T. O. w niniejszym postępowaniu,***

2. ***ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części dotyczącej oskarżonego A. J. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,***

3. ***ewentualnie, o zmianę wyroku w zakresie orzeczonego środka karnego w stosunku do oskarżonego A. J. (1) przez zmianę określenia rodzaju działalności gospodarczej, której Sąd orzekł zakaz prowadzenia w stosunku do oskarżonego A. J. (1) na działalność gospodarczą związaną z prowadzeniem lokali gastronomicznych z działalnością rozrywkową oraz nocnych klubów.***

Drugi z obrońców oskarżonego A. J. (1) zaskarżył wyrok w części dot. tegoż oskarżonego (pkt LXXVIII – LXXXIV) zarzucając mu:

1) obrazę przepisów postępowania, w zakresie mającym istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. ***art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez:***

a) brak wszechstronnej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, w tym w szczególności wyjaśnień samego oskarżonego, wyjaśnień pozostałych oskarżonych oraz zeznań świadków przemawiających na korzyść oskarżonego, a w szczególności wskazujących na to, iż wpływ A. J. (1) na działalność lokalu w K. był całkowicie symboliczny, aby nie powiedzieć iluzoryczny, przede wszystkim wobec faktu stałego przebywania oskarżonego poza granicami kraju; a nadto wskazujących, że oskarżony ten nie werbował, nie wydawał poleceń i nie organizował zadań dla rzekomych członków grupy oraz zatrudnionych w lokalu kobiet, ani też nie dzielił zysków z działalności, bowiem stale przebywał poza granicami Polski i w efekcie wielu z tych

osób znany był jedynie „ze słyszenia”; jak również brak należytej analizy dowodów, z których Sąd I instancji wywodzi rzekome czerpanie korzyści z prostytucji przez oskarżonego, w sytuacji, gdy ani dowody rzeczowe, także te w postaci zapisków w „zeszycie wydatków”, ani osobowe nie potwierdzają, aby A. J. (1) faktycznie czerpał korzyści majątkowe z prostytucji, ani nawet aby otrzymał fizycznie z tego tytułu jakiegokolwiek pieniądze,

b) całkowicie dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, w szczególności w zakresie rzekomego kierowania przez oskarżonego grupą przestępczą i współdziałania z F. G. jako swoistym pośrednikiem w werbowaniu przez A. J. (1) kobiet do pracy w „agencji”, a także w zakresie rzekomego czerpania korzyści z prostytucji przez oskarżonego, w sytuacji, gdy żaden obiektywny dowód zgromadzony w sprawie jednoznacznie nie potwierdza takich ustaleń,

tj. zarzucił Sądowi I instancji dokonywanie ustaleń w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, co nie mieści się w granicach swobodnej oceny Sądu,

c) rozstrzyganie wszelkich, licznie pojawiających się w sprawie i zgromadzonym w niej materiale dowodowym wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności wszelkich pojawiających się w zeznaniach świadków A. S. (1) i M. M. (7) rozbieżności i nieścisłości, a ponadto z pominięciem de facto roli świadka A. S. (1) w całym procederze, negatywnego nastawienia do oskarżonego oraz okoliczności faktycznych, w których zdecydował się złożyć zeznania obciążające A. J. (1), podczas gdy z przepisów postępowania karnego wynika wprost obowiązek rozstrzygnięcia takich wątpliwości na korzyść oskarżonego,

d) brak należytej analizy dowodów i ich pominięcie w zakresie oczywiście przeczącym przejętej przez Sąd tezie, iż działania oskarżonego były a priori nakierowane na prowadzenie agencji towarzyskiej, a w efekcie czerpanie korzyści majątkowych z prostytucji, oraz że oskarżony świadomie i z zamiarem bezpośrednim tworzył i kierował grupą przestępczą czerpiącą zyski z takiej działalności, a w szczególności odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom pozostałych oskarżonych i zeznaniom świadków, którzy wskazywali na brak faktycznego wpływu A. J. (1) na działalność lokalu w K., a nawet w ogóle na brak jego zainteresowania funkcjonowaniem tego lokalu,

2) błędy w ustaleniach faktycznych mające istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez:

a) nieuzasadnione przyjęcie, że oskarżony założył i kierował wraz

z K. B. (1) zorganizowaną grupą przestępczą, decydował o jej organizacji, strukturze, zadaniach, i zyskach w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala jednoznacznie ustalić jedynie to, iż oskarżony formalnie (jako najemca) wynajął lokal w K. pod działalność gastronomiczną, uzyskał koncesję na sprzedaż alkoholu w tym lokalu i z takiej działalności zamierzał uzyskiwać legalny dochód, a następnie całokształt kierowania bieżącą działalnością pozostawił K. B. (1), nie ingerując w funkcjonowanie lokalu, a cała jego aktywność ograniczyła się do, co najwyżej 4 wizyt w kraju,

b) bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim założenia i kierowania grupą przestępczą czerpiącą korzyści z nierządu oraz z zamiarem osobistego czerpania takich korzyści, w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, że centrum życiowe oskarżonego stanowiła Irlandia i w konsekwencji źródłem jego dochodów były interesy prowadzone poza granicami kraju, zaś rzekome osiągnięcie przez A. J. (1) na przestrzeni 7 miesięcy korzyści majątkowej w kwocie 770 zł, czyni powyższe ustalenia wręcz groteskowymi,

c) bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony „załatwiał” dziewczyny do agencji za pośrednictwem F. G., w sytuacji, gdy podstawy dla takich ustaleń nie dają żadne dowody zgromadzone w sprawie, w szczególności podstaw takich nie dają też obciążające oskarżonego zeznania A. S. (1), a ponadto, gdy brak jest dalej idących ustaleń, aby oskarżony w jakiegokolwiek formie w ogóle współpracował z osobą o takim imieniu i nazwisku.

d) bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony czerpał korzyści majątkowe

z prostytucji, w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie przekonuje aby A. J. (1) w ogóle otrzymał fizycznie jakiegokolwiek pieniądze z takiego tytułu, zaś dokonane przez Sąd ustalenia w zakresie rzekomo otrzymanych przez niego 770 zł z pewnością nie wyczerpują ustawowych znamion czynu zabronionego polegającego na czerpaniu korzyści majątkowych z prostytucji.

Wskazując na powyższe wniósł o:

1) **zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej A. J. (1) poprzez uniewinnienie tego oskarżonego od zarzutu popełnienia przypisanych mu przestępstw z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., oraz z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.**

ewentualnie o:

2) uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej A. J. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krośnie.

Obrońca oskarżonego R. M. zaskarżył wyrok w całości w zakresie dotyczącym jego mocodawcy (pkt LII – LXXXVI) zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na:
 - a) przyjęciu, że zeznania świadka A. S. (1) stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy, mimo istnienia pewnych okoliczności, które wiarę w prawdomówność tego świadka znacznie osłabiają,
 - b) niesłusznym uznaniu wyjaśnień oskarżonego R. M. za niewiarygodne, pomimo, że wyjaśnienia te korespondują z wieloma innymi dowodami,
2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., wynikającą z jednostronnej oceny dowodów oraz rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a także poprzez dowolną, wybiórczą ocenę materiału dowodowego dokonaną bez należytego uwzględnienia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,
3. obrazę przepisu prawa materialnego, mianowicie art. 204 § 2 k.k. wynikającą z uznania, że przepis ten ma zastosowanie do czynu polegającego na trzykrotnym – niezależnym od należności za usługę przewozową – pobraniu wynagrodzenia w wysokości 40 zł za każdą godzinę usług seksualnych świadczonych przez kobietę.

Wskazując na powyższe wniósł o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, lub
2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. K. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia przez przyjęcie, że:
 - oskarżony będąc taksówkarzem w K. niezależnie od należności za usługę przewozową polegającą na przywiezieniu klienta do agencji (...) w K. trzykrotnie otrzymał wynagrodzenie 40 zł za każdą godzinę usług seksualnych świadczonych przez prostytutki zatrudnione w agencji (...), podczas gdy w rzeczywistości oskarżony oprócz opłat za taryfowe usługi taksówkarskie, żadnych wynagrodzeń z tytułu przywiezienia klienta do agencji od nikogo nie otrzymywał,
2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść niniejszego orzeczenia przez niezastosowanie zasady z:
 - .
 - art. 4, 7 i 410 k.p.k. przez naruszenie zasady obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów i nie zastosowanie zasad prawidłowego rozumowania oraz zasad wiedzy i doświadczenia życiowego przy ocenie przeprowadzonych dowodów poprzez wybiórcze oparcie ustaleń Sądu wyłącznie na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego i przyjęcie, że: oskarżony będąc taksówkarzem w K. niezależnie od należności za usługę przewozową polegającą na przywiezieniu klienta do agencji (...) w K. trzykrotnie otrzymał wynagrodzenie 40 zł za każdą godzinę usług seksualnych świadczonych przez prostytutki zatrudnione w agencji (...), podczas gdy żaden z dowodów nie wskazuje na to, by ktokolwiek wręczał

oskarżonemu jakiegokolwiek wynagrodzenie za wspomnianego tytułu, zaś świadek A. S. nie rozpoznał na sali sądowej oskarżonego, jako osoby która do agencji w ogóle przyjeżdżała,

- art. 92 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia w szczególności okoliczności, iż taksówkarze zarabiali na opłacie postojowej czekając na klienta, który korzystał z usług agencji, zatem nie potrzebował dodatkowych wynagrodzeń z tego tytułu, tym bardziej, że na terenie K. nie było agencji konkurencyjnej, której istnienie uzasadniałoby opłatę za przywiezienie klienta,
- art. 424 § 1 k.p.k. przez niedoniesienie się w uzasadnieniu wyroku ustalonego faktu istotnego z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, tj. faktu, iż główny świadek oskarżenia nie rozpoznał oskarżonego obecnego na sali sądowej, zaś rozpoznał go w postępowaniu przygotowawczym, na tablicach poglądowych.

Wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,
2. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów obrony za postępowanie I i II Instancji wedle norm przepisanych.

Z kolei obrońca oskarżonego **R. Z. (1)** zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania karnego, których naruszenie miało istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez brak należytego uzasadnienia przyczyn, dla których Sąd nie uznał za wiarygodne dowodów potwierdzających wyjaśnienia oskarżonego, w tym jego wyjaśnień, łączącej strony umowy i ustaleń w zakresie działalności prowadzonej przez najemcę. Sąd nie uwzględnił braku dowodów na czerpanie przez oskarżonego korzyści majątkowej z cudzego nierządu stanowiących czynsz oraz braku zamiaru wynajęcia lokalu w określonym celu oraz naruszenie zasady in dubio pro reo w przypadku postępowania przy rozważeniu wątpliwości bądź trudności w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy, jak również dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i wyciągnięcie z materiału dowodowego takich wniosków, które nie dają podstawy do jednoznacznego stwierdzenia, że oskarżony R. Z. (1) czerpał korzyści z cudzego nierządu i udostępnił lokal, w którym była prowadzona agencja towarzyska działając z pełną świadomością przeznaczenia go, co do charakteru prowadzonej następnie przez najemcę działalności oraz przyjmując od niego dodatkowo czynsz, pomimo, że łącząca strony umowa najmu zawierała jedynie postanowienia w zakresie ponoszenia przez najemcę opłat związanych z eksploatacją całego budynku, a które oparte są w głównej mierze na pomówieniach współoskarżonego A. S. (1), który wielokrotnie w toku postępowania zmieniał swe wyjaśnienia, zatem powinny być oceniane z dużą dozą ostrożności, a ponadto pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonych w sprawie, podczas gdy treść umowy oraz zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, znajdujących się w aktach sprawy, przesądzają, iż wolą oskarżonego było wykorzystanie wynajmowanego lokalu na działalność zgodną z zakresem wskazanym w zaświadczeniu o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej przedłożonym oskarżonemu, na jego prośbę, uprzednio przez zawarciem umowy najmu,
3. rażąco niewspółmierność kary na nadmiernym i niezasadnym wyeksponowaniu okoliczności obciążających – stanu lokalu w chwili wynajęcia, zamieszczenie ogłoszenia o poszukiwaniu najemcy oraz chęć szybkiego uzyskania dużych korzyści majątkowych i niedostatecznym uwzględnieniu okoliczności łagodzących, takich jak zły stan zdrowia oraz ciężka choroba żony oskarżonego, która trwa dopiero od roku 2008 r., a nie jak przyjęto od 2006, a ponadto nie uwzględniono woli sprzedaży lokalu przez oskarżonego, który zapewniony o zamiarze kupna lokalu przez A. J. (1) oraz przekonany o bardzo dobrej kondycji finansowej wymienionego, który zgodnie z przedłożonym opisem

zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej miał prowadzić szeroką działalność przynoszącą zyski, co spowodowało danie przez oskarżonego wiary odnoście sfinalizowania transakcji sprzedaży lokalu.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów i zasądzenie kosztów obrony w postępowaniu apelacyjnym,
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca **oskarżonej J. B.** wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 4 k.p.k. poprzez nie uwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej i czynienie ustaleń faktycznych wyłącznie w oparciu o okoliczności i dowody ją obciążające, w tym w szczególności w postaci fragmentarycznych wzajemnie wykluczających się zeznań świadków i analizy połączeń telefonicznych, a w konsekwencji jednostronną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonej, art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, nieuwzględniający całokształtu okoliczności sprawy, a więc z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, co prowadzi do ustalenia okoliczności przypisanych oskarżonej przestępstw niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy,
2. błąd w ustaleniach faktycznych, w konsekwencji wskazanej powyżej obrazę przepisów prawa procesowego poprzez przyjęcie, że:

- oskarżona J. B. w okresie od kwietnia 2008 r. do

26. 11. 2008 r. w K., wspólnie z E. K., R. W., M. D. (2), A. S. (3), S. F., K. S., Ł. P., M. M. (2), R. C., A. K. (3) oraz innymi nieustalonymi osobami brała udział w kierowanej przez K. B. (1) i E. K. zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu ułatwienie uprawiania prostytucji przez kobiety zatrudnione w agencji towarzyskiej (...),

- oskarżona J. B. w okresie od kwietnia 2008 r.

do 26. 11. 2008 r. w K., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu ułatwiała uprawianie prostytucji przez wymienione w zarzucie kobiety przebywające w agencji towarzyskiej (...) udostępniając im pomieszczenia, gdzie mieszkaly i uprawiały prostytucję, organizowała i ułatwiała kontakt z klientami, pobierała od nich kwoty, co najmniej 100 zł stanowiącej część zapłaty uzyskanej od każdego klienta za godzinę świadczenia usług seksualnych, 90 zł za pół godziny takich usług, co miało stanowić ok. 50 – 60 % opłaty pobieranej każdorazowo za świadczone przez te kobiety usługi seksualne.

Wskazując na powyższe obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzutów opisanych w pkt XXV i XXVI wyroku.

Obrońca oskarżonego R. K. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego:

- art. 204 § 2 k.k. przez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy zachowanie oskarżonego R. K. (1) nie zrealizowano przesłanek

z w/w przepisu, w szczególności oskarżony R. K. (1) swoim zachowaniem nie czerpał korzyści z nierządu, ani nie ułatwiał w celu uzyskania korzyści majątkowej uprawiania prostytucji wskazanym

w zarzucie osobom,

- art. 45 § 1 k.k. przez orzeczenie w stosunku do oskarżonego R. K. (1) przypadku równowartości rzekomej korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego w kwocie 34 000 zł, podczas gdy w rzeczywistości nie zostało wykazane, że korzyść w takiej wysokości oskarżony mógł osiągnąć,

2. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 7 k.p.k. przez danie wiary w całości zeznaniom A. S. (1) w sytuacji, gdy istniał szereg okoliczności wskazujących, iż wiarygodność jego zeznań może budzić uzasadnione wątpliwości,

- art. 5 § 2 k.p.k. przez nie rozstrzygnięcie, nie dających się usunąć wątpliwości w zakresie wysokości rzekomego czynszu pobieranego przez oskarżonego R. K., na korzyść oskarżonego,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który

mógł mieć wpływ na treść orzeczenia przez przyjęcie, iż:

- oskarżony R. K. (1) był świadom tego, że pracujące w wynajmowanym przez niego domu kobiety świadczą usługi seksualne,

- oskarżony R. K. (1) pobierał należności z tytułu czynszu, mimo iż co innego wynikało z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności umowy zawartej z oskarżonym K. B. (1),

- oskarżony z tytułu pobieranych od K. B. (1) opłat uzyskał korzyść majątkową w wysokości 34 000 zł, podczas gdy brak na to jakiegokolwiek jednoznacznego dowodu.

Wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości w zakresie dotyczącym oskarżonego R. K. (1), tj. w punktach LXII, LXIII, LXIV i LXV przez uniewinnienie oskarżonego R. K. (1) od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o

2. uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. M. (2) zaskarżył wyrok

w całości w zakresie dotyczącym tego oskarżonego zarzucając mu:

1. **obrazę przepisów prawa karnego materialnego w szczególności przepisu art. 258 § 1 k.k. poprzez jego rozszerzającą wykładnię (art. 438 pkt 1 k.p.k.),**

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i danie wiary wyłącznie zeznaniom świadka A. S. i nie danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. M. (2) (art. 438 pkt 2 k.p.k.).

Wskazując na powyższe wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. M. (2) od zarzutów stawianych temu oskarżonemu lub

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Krośnie do ponownego rozpoznania, czy też

3. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. M. (2) z zarzutu działania w zorganizowanej grupie przestępczej, zmianę kwalifikacji prawnej czynów oskarżonego M. M. (2) i przyjęcie, że działanie jego wyczerpywało jedynie znamiona przestępstw z art. 204 § 2 k.k. i na zasadzie art. 66 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres 2 lat.

Obrońca oskarżonego R. G. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności: art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez brak należytego uzasadnienia przyczyn, dla których Sąd nie uznał za wiarygodne dowodów przeprowadzonych na wniosek oskarżonego, w części przesłuchanych świadków w tym świadków K. i P. K. którzy potwierdzili, że oskarżony był u nich zatrudniony w okresie inkryminowanym i nie mógł pracować jednocześnie w dwóch miejscach, przy równoczesnym pominięciu zgłoszonych świadków O. J. i T. F. oraz innych dowodów potwierdzających wyjaśnienia oskarżonego oraz naruszenie zasady in dubio

pro reo w przypadku wątpliwości bądź trudności w ustaleniu okoliczności

faktycznych sprawy i dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i wyciągnięcie wadliwych wniosków z materiału dowodowego,

które nie dają podstawy do jednoczesnego stwierdzenia, że

oskarżony R. G. był zatrudniony w agencji towarzyskiej w charakterze pracownika ochrony i wykonywał polecenia K. B. (1), które oparte są w głównej mierze na pomówieniach współoskarżonego

A. S. (1), który wielokrotnie w toku postępowania

zmienił swe wyjaśnienia, zatem powinny być oceniane z dużą dozą ostrożności, a ponadto pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie,

3. rażąco niewspółmierność kary polegającą na nadmiernym i niezasadnym wyeksponowaniu okoliczności obciążających – rzekomy najdłuższy staż pracy w agencji towarzyskiej oraz chęć aktywowania agencji towarzyskiej i niedostatecznym uwzględnieniu okoliczności łagodzących jak dotychczasowa niekaralność oskarżonego, dobra opinia środowiskowa.

Wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów i zasądzenie kosztów obrony w postępowaniu apelacyjnym, względnie

2. uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny, miał na uwadze co następuje:

Apelacja prokuratora tylko w nieznacznym zakresie, jest zasadna. Myli się jednak ten skarżący, podnosząc, że Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu K. B. (1) karę łączną pozbawienia wolności nie uwzględnił dostatecznie wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynów mu

zarzucanych, sposobu ich popełnienia, działania z chęci zysku, jego roli w popełnieniu przestępstw. Ma natomiast rację, że Sąd Okręgowy nadmierne znaczenie nadał sytuacji zdrowotnej oskarżonego, przy wskazywaniu przyczyn, dla których doszedł do przekonania, iż zasadnym jest wymierzenie

temu oskarżonemu kary łącznej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i co więcej uznał, że warunkowe zawieszenie wykonania tej kary będzie wystarczające dla osiągnięcia jej celów, zarówno zapobiegawczych,

jak i wychowawczych względem oskarżonego, a w szczególności zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa. Z uwagi jednak na to, że wyrok Sądu I instancji w tym zakresie został zmieniony, szersze omawianie tego zarzutu, wydaje się zbędne.

Zasygnalizować jedynie należy, iż okoliczności wskazywane przez tego skarżącego, a dotyczące stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu K. B. (1), sposobu ich popełnienia, działania z chęci zysku i jego roli w popełnieniu tych przestępstw, nie mają większego wpływu przy miarkowaniu wysokości kary łącznej. Zgodnie bowiem z treścią art. 53 k.k. okoliczności te bierze się pod uwagę przy wymiarze kar jednostkowych orzekanych za poszczególne przestępstwa, a przy ferowaniu kary łącznej, podstawowe znaczenie ma związek podmiotowo i przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi, przypisanymi oskarżonemu przestępstwami. W niniejszej natomiast sprawie związek ten jest bardzo ścisły, bo praktycznie zarówno założenie, jak i kierowanie grupą przestępczą oraz posiadanie broni miało na celu organizowanie procederu zmierzającego do realizacji przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. W tym stanie rzeczy, skoro prokurator nie kwestionował wymiaru kar jednostkowych, chybiony jest zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej, z powołaniem się przy tym na wskazane wcześniej okoliczności. Bardzo ścisły bowiem związek podmiotowo – przedmiotowy pomiędzy wszystkimi przestępstwami przypisanymi temu oskarżonemu uzasadniał wymierzenie mu kary łącznej w wysokości najwyższej z kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa lub też tylko nieznacznie ją przekraczającej, w szczególności że karę tę wymierzono za przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., które stanowiło podstawowy przedmiot przestępczej działalności K. B. (1) i kierowanych przez niego grup przestępczych.

Reasumując, stopień związku między poszczególnymi przestępstwami, to, czy popełnione zostały w niewielkich odstępach czasu, czy też na przestrzeni miesięcy i lat oraz to, czy przestępstwa te skierowane były przeciwko tym samym dobrom chronionym przez prawo, czy były przestępstwami różnorodnymi, wpływa na wymiar kary łącznej przede wszystkim. Nie można przy tym oczywiście uznać, że stopień tego związku jest jedynym wyznacznikiem kary łącznej. Niewątpliwie bowiem przy miarkowaniu kary łącznej należy brać pod uwagę część okoliczności wskazanych w § 2 art. 53 k.k., dotyczących przede wszystkim zachowania skazanego po popełnieniu przestępstwa. Kara musi uwzględniać ponadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, o których mowa w § 1 art. 53 k.k. Wspomniany wyżej przepis znajduje zatem, przynajmniej częściowe zastosowanie, przy wymierzeniu kary łącznej w wyroku łącznym i w związku z tym okoliczności w nim wskazane, a wyszczególnione wcześniej, winny być badane przez Sąd rozpoznający sprawę i uwzględniane nie tylko na wniosek stron, ale także z urzędu (por. Kodeks karny cz. Ogólna, Komentarz red. A. Zoll, Kraków 2004, T. I, s. 1133 i 1135, D. Kala się: Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego, Toruń 2003, s. 104-106, wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2007 r., III KK 394/06, R-OSNKW 2007, poz. 772).

Na marginesie zaznaczyć wypada, że wbrew twierdzeniom tego skarżącego działanie z chęci zysku, które należy przecież do istoty przestępstwa z art. 204 § 2 k.k., nie może mieć tak istotnego znaczenia, jak sugeruje on, przy ustalaniu zarówno wysokości kar za poszczególne przestępstwa oraz kary łącznej skoro, jak już wyżej wskazano wszystkie przestępstwa przypisane K. B. (1), ale nie tylko, gdyż również innym oskarżonym zmierzały do czerpania korzyści z cudzego nierządu.

Ma natomiast rację prokurator, że przy ocenie podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary nie można tak istotnego znaczenia, jak uczynił to Sąd I instancji, przypisywać kwestii stanu zdrowia oskarżonego. Podstawowym bowiem kryterium, zakreślonym w art. 69 § 1 k.k., jest to, czy tego typu rozstrzygnięcie będzie wystarczające dla osiągnięcia względem sprawcy celów kary, a w szczególności, czy zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa. Warunki osobiste i właściwości

sprawcy, wymienione w § 2 powołanego wyżej przepisu mają znaczenie drugorzędne, co nie znaczy, że nie są istotnymi elementami, przy podejmowaniu decyzji w tym zakresie.

Niezależnie jednak od powyższych rozważań odnotować należy, że analizując treść zaskarżonego wyroku, w korelacji z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji w tym zakresie, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, iż wydając wyrok wobec K. B. (1), Sąd ten dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego, która miała wpływ na treść tego orzeczenia.

Pierwszym z tych przepisów był art. 91 § 1 k.k., który umieszczony został w rozdziale dotyczącym wyłącznie zasad wymiaru kary w przypadku tzw. realnego (rzeczywistego) zbiegu przestępstw. Z takim zaś zbiegiem mamy do czynienia wtedy, gdy sprawca kilkoma czynami popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, nie jedno, lecz kilka przestępstw, każde realizujące nowy zamiar przestępny. Nie ma przy tym znaczenia, że czasokres tych przestępstw ząbą się, gdyż warunkiem uznania kilku przestępstw za ciąg jest to by okresy pomiędzy nimi nie były zbyt długie. Tym bardziej więc warunek ten będzie zrealizowany, gdy okresy, w jakich popełniono przestępstwa, zachodzą na siebie. Przepis ten pozwala więc, w przypadku spełnienia przesłanek w nim określonych, na uproszczone orzekanie o karze. Zamiast za każde z przestępstw, przypisanych sprawcy, wymierzać kary jednostkowe i następnie - karę łączną - uznaje się oskarżonego za winnego konkretnych przestępstw, bez potrzeby orzekania kar jednostkowych. Zawsze więc należy oskarżonemu najpierw przypisać popełnienie konkretnych przestępstw, ze wskazaniem ich kwalifikacji prawnej, a następnie wymierzyć za nie jedną karę z powołaniem art. 91 § 1 k.k.

Z takim ciągiem przestępstw z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. mamy miejsce w niniejszej sprawie, co skutkowało korektą zaskarżonego rozstrzygnięcia w tym zakresie, niezależnie od granic apelacji wniesionej przez prokuratora. Uwzględniając więc społeczną szkodliwość tych przestępstw z jednej strony (która jest znaczna przede wszystkim z uwagi rodzaj zamiaru oskarżonego i jego motywacje, a także rodzaj i charakter naruszonego dobra), z drugiej strony zaś ich ścisły związek Sąd wymierzył za nie K. B. (1) jedną karę pozbawienia wolności w wysokości 1 roku i 10 miesięcy, która będzie adekwatna do tego stopnia, a jej dolegliwość nie przekroczy stopnia winy.

Niezasadnym było także uznanie oskarżonego K. B. (1) winnym popełnienia dwóch odrębnych przestępstw z art. 204 § 2 k.k.

w zw. z art. 65 § 1 k.k., i to przy tak skonstruowanym opisie czynu, że czasokresy tych przestępstw zachodzą na siebie, gdyż pierwsze z nich zostało popełnione do czerwca 2007 r., a drugie miało trwać od maja 2007 r. Przestępstwo zaś z art. 204 § 2 k.k., jest przestępstwem trwałym, do którego istoty należy to, że popełniane jest w określonych ramach czasowych. Sutenerstwo jest więc przestępstwem o wieloczynowo określonych znamionach, związane jest ono z ciągłością powtarzających się działań, pozostających w łączności czasowej i przedmiotowej, a prowadzących do uzyskania korzyści majątkowej z uprawiania przez inną osobę prostytucji. Jest to proceder, a nie akt jednorazowy. Przedmiotem ochrony jest dobro ponadindywidualne, jakim jest moralność i obyczajowość. Nie można zatem mówić o pokrzywdzonym, jako jednostce. Z prawnego więc punktu widzenia jednym przestępstwem jest czerpanie korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez jedną osobę, jak i przez kilka osób.

Żaden natomiast przepis prawa materialnego nie łączy tego przestępstwa z tym, w jakiej konfiguracji osobowej było ono popełniane oraz w jakim miejscu.

W tym stanie rzeczy Sąd odwoławczy doszedł do przekonania,

że swym zachowaniem w okresie od listopada 2006 r. do 26 listopada 2008r., K. B. (1) zrealizował znamiona jednego przestępstwa, określonego w art. 204 § 2 k.k.

Ustalenia przecież poczynione przez Sąd I instancji, które nie są kwestionowane przez żadną ze skarżących stron i które zyskały akceptację Sądu odwoławczego, pozwalają przyjąć, że zamiar czerpania korzyści z cudzego nierządu narodził się u K. B. (1) przed tym, jak założył on grupę przestępczą na terenie K. i trwał do czasu aresztowania.

Konsekwencją powyższego stanowiska były zmiany dokonane w wyroku Sądu I instancji polegające na zmianie opisu czynu przypisanego oskarżonemu i uznaniu, że stanowi on jedno przestępstwo o znamionach wskazanych w art. 204 § 2 k.k. Sam już przy tym okres, w jakim go popełniono i wielość sytuacji w wyniku których oskarżony K. B. (1) czerpał korzyści z nierządu innych osób, w sposób jednoznaczny wskazuje na to, iż z procederu tego uczynił on sobie stałe źródło dochodu. Dlatego też kwalifikacja prawna przypisanego mu w tym zakresie przestępstwa musiała zostać uzupełniona o przepis art. 65 § 1 k.k.

Uwzględniając stopień społecznej szkodliwości tego przestępstwa, który jest znaczny z uwagi na sposób i okoliczności jego popełnienia oraz postać zamiaru i motywację oskarżonego, Sąd wymierzył za nie K. B. (1) karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, uznając,

że będzie ona adekwatna do tego stopnia, a jej dolegliwość nie przekroczy stopnia winy. Jak już przy tym wyżej wspomniano chęć działania

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z uwagi na to, że należy ona do istoty przestępstwa z art. 204 § 2 k.k., mimo, iż miała wpływ na wymiar tej kary,

to jednak nie tak istotny, jak domagał się tego prokurator. Niewątpliwie natomiast okolicznością istotnie obciążającą oskarżonego jest to, że

tego typu działalność przestępcza stanowiła dla niego stałe źródło

dochodu, co zwiększało przecież w sposób istotny górny pułap ustawowego zagrożenia.

Z drugiej jednak strony oceniając społeczną szkodliwość tego przestępstwa nie sposób nie zauważyć, co słusznie podkreślał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji, iż żadna z kobiet „zatrudnianych” przez oskarżonego K. B. (1) nie była zmuszana do

nierządu, nie stosował on wobec nich żadnej przemocy, a podział kwot uzyskanych z tego tytułu był wynikiem dobrowolnej umowy pomiędzy nim i świadczącymi usługi seksualne kobietami. Z tych więc przyczyn kara

wymierzona oskarżonemu, w ocenie Sądu, nie może być uznana za łagodną, w szczególności że górna granica ustawowego zagrożenia przestępstwa

z art. 204 § 2 k.k. wynosi zaledwie 3 lata, a przy uwzględnieniu uwarunkowań zakreślonych przepisem art. 65 § 1 k.k. maksymalny wymiar kary,

jaki za to przestępstwo można byłoby wymierzyć oskarżonemu, wynosi 4 lata i 6 miesięcy.

Z uwagi zaś na to, że oskarżony przestępstwa tego dopuścił się działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i co więcej korzyść taką

osiągał, celowym w ocenie Sądu było wymierzenie mu stosownej kary grzywny, która winna uświadomić mu, że tego typu działalność przestępcza jest w konsekwencji nieopłacalna. Wysokość uzyskanych korzyści

uzasadnia twierdzenie, że adekwatną karą będzie grzywna w wysokości 350 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Osiągnięcie przez oskarżonego korzyści majątkowej obligowało

Sąd do orzeczenia wobec niego środka karnego, o którym mowa w art. 45 § 1 k.k.

Celowym również było, podobnie jak uczynił to Sąd I instancji, orzeczenie wobec K. B. (1) środka karnego w postaci zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej. Podstawą orzeczenia tego środka jest jednak przepis art. 41 § 2 k.k., a nie jak wskazano to w zaskarżonym wyroku 42 § 1 k.k. Zakres zaś tego środka winien być ściśle związany z charakterem przestępstw przypisanych sprawcy i nie może w konsekwencji wybiegać poza granice tym zakreślone i przez to stwarzać nadmiernej dolegliwości dla sprawcy. Orzekany jest on bowiem w razie skazania za

przestępstwo popełnione w związku z prowadzeniem określonej działalności gospodarczej, i to pod warunkiem, że jej dalsze prowadzenie zagraża istotnym dobrom prawem chronionym. Konsekwencją takiego ustawowego wymogu jest konieczność wskazania przy orzekaniu tego środka karnego konkretnej działalności gospodarczej, a tym samym wykluczona jest możliwość orzekania ogólnie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej lub też w znacznie szerszym zakresie niż działalność, w związku z którą dopuszczono się przestępstwa. Nie chodzi tu bowiem o zakaz prowadzenia wszelkiej działalności tego typu, ale ściśle określonej, i to takiej, w związku z prowadzeniem której popełniono przestępstwo. Jednolite stanowisko orzecznictwa odnośnie takiego właśnie rozumienia omawianego zakazu od dawna prezentowane jest w judykaturze (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 lutego 2006 r., IV KK 18/06, OSN PiPr. 2006, z. 6, poz. 6; z dnia 24 kwietnia 2007 r., IV KK 114/07, OSN PiPr. 2007, z. 9, poz. 2; z dnia 4 sierpnia 2008 r., IV KK 206/08, LEX 445505; czy z dnia 4 stycznia 2009 r., V KK 245/08, OSN PiPr. 2009, z. 6, poz. 3; zob. też np. A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2010, s. 138; W. Wróbel, A. Zoll, Polskie prawo karne. Część ogólna, Kraków 2010, s. 447). Zakaz wskazany w art. 41 § 2 k.k. nie może zatem oznaczać całkowitego wyłączenia aktywności gospodarczej osoby, wobec której jest on orzekany lub też bardzo znacznego jej ograniczenia. Orzeczenie zaś przez Sąd I instancji zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z gastronomią, hotelarstwem i działalnością rozrywkową zbyt szeroko ogranicza możliwości prawnie dozwolonej działalności tego oskarżonego.

Dlatego też Sąd Apelacyjny ustalił, że środek ten ma polegać na zakazie prowadzenia działalności gospodarczej związanej z hotelarstwem oraz prowadzeniem lokali gastronomicznych z działalnością rozrywkową i nocnych klubów.

Konsekwencją takiego stanowiska była również zmiana wyroku odnośnie J. B. i A. J. (1), co do którego słuszny zarzut w tym przedmiocie podnosił jeden z reprezentujących go obrońców.

Wymierzając karę łączną Sąd wziął pod uwagę ścisły związek przedmiotowo-podmiotowy przestępstw przypisanych oskarżonemu, które wszystkie przecież popełnione zostały w okresie tożsamym z czasem trwania przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. i służyły jego realizacji. Te czynniki zdecydowały, że przy wymiarze kary łącznej Sąd odwoławczy zastosował wprawdzie zasadę asperacji, lecz karę orzekł w granicach zbliżonych do pełnej absorpcji. Przemawiał za tym przede wszystkim nieco inny charakter przestępstwa przypisanego temu oskarżonemu w punkcie VIII wyroku (z art. 263 § 2 k.k.). Zbieżność czasowa, jednak uzasadnia niewielkie tylko zwiększenie kary łącznej ponad granice wyznaczone najsurowszą karą orzeczoną za poszczególne przestępstwa.

Sposób życia K. B. (1) zarówno przed popełnieniem przypisanych mu przestępstw, jak i po ich popełnieniu, wbrew stanowisku zaprezentowanemu w apelacji prokuratora pozwala przypuszczać, iż orzeczenie względem niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczające dla osiągnięcia celów tej kary, a przede wszystkim zapobieże jego powrotowi do przestępstwa. Z tych względów Sąd Apelacyjny skorzystał z możliwości przewidzianych w art. 69 § 1 k.k., w szczególności, że sytuacja osobista tego oskarżonego, w tym jego stan zdrowia uzasadnia stanowisko o zaistnieniu szczególnego przypadku, o którym mowa w art. 69 § 3 kk.

Okres próby w wymiarze pięciu lat będzie natomiast w ocenie sądu wystarczający dla kontroli zachowań oskarżonego w kontekście realizacji celów wcześniej wspomnianych, a dozór kuratora w tym okresie umożliwi podejmowanie zabiegów resocjalizacyjnych w warunkach wolnościowych i wzmocni kontrolę realizacji celów kary.

Aresztowanie K. B. (1) w niniejszej sprawie, w czasie od 26 listopada 2008 r. do 21 maja 2009 r., obligowało Sąd do zaliczenia mu tego okresu na poczet realnie wykonywanej kary grzywny.

Ma natomiast rację prokurator kwestionując wyrok Sądu Okręgowego w części dotyczącej W. I. w zakresie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Pomimo, iż Sąd prawidłowo przyjął w ustaleniach, że oskarżony ten jedynie dwukrotnie pomagał K. B. (1) w znalezieniu kobiet chętnych do pracy w agencji, to rozstrzygnięcie Sądu

w tym przedmiocie nie uwzględnia całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie, istotnych dla oceny prawnokarnej zachowania tego oskarżonego w kontekście realizowania przez niego znamion wspomnianego wyżej przestępstwa.

Nie oznacza to oczywiście, że na tym etapie postępowania okoliczności te jednoznacznie wskazują, iż zachowaniem swym W. I. zrealizował znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Słusznie jednak prokurator podnosi, że wbrew twierdzeniom oskarżonego udział jego „w organizacji pracy” dla A. T. i A. K. (4) nie ograniczyły się tylko i wyłącznie do pośrednictwa w skontaktowaniu ich z oskarżonym K. B. (1).

Z materiału operacyjnego pod kryptonimem (...) wynika bowiem, że oskarżony W. I. osobiście wyjechał po nie do L. i przywiózł je do agencji w K.. Wyjaśniał im również, jaki rodzaj pracy będą wykonywać oraz jakie dokumenty są niezbędne do zalegalizowania pobytu w Polsce. Rację ma również prokurator, że z wyżej wspomnianych materiałów operacyjnych, a także załącznika nr 5 do materiałów o kryptonimie (...) wynika, iż K. B. (1) wielokrotnie, praktycznie przed każdym wyjazdem W. I. na Ukrainę rozmawiał z nim i nakłaniał go do poszukiwania kobiet chętnych do pracy w agencji, które to propozycje oskarżony akceptował.

Nie jest to przy tym decydująca okoliczność pozwalająca przyjąć, iż zachowanie tego oskarżonego realizowało znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., gdyż ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego, które w pełni akceptuje Sąd Apelacyjny, wskazuje, iż nawet kilkakrotne czynności „usługowe” wykonywane na rzecz grupy przestępczej nie pozwalają jeszcze same w sobie przyjmować, iż osoba czynności tych dokonująca jest członkiem tejże grupy i z pełną świadomością działa w jej strukturach. Niemniej jednak, czego nie zauważa Sąd I instancji, zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala przyjąć, iż działalność W. I. na rzecz grupy przestępczej założonej przez K. B. (1), a działającej na terenie K., nie ograniczała się tylko i wyłącznie do wyżej wspomnianych, kilkakrotnych czynności usługowych. Wspomniane bowiem wyżej okoliczności wynikające, z materiałów operacyjnych o kryptonimie (...) oraz zabezpieczone w trakcie przeszukania u oskarżonego K. B. (1) dokumenty, a także wyniki badania sprzętu komputerowego zabezpieczonego u oskarżonego, pozwalają przyjąć, czego nie kwestionuje przecież Sąd I instancji, że oskarżony ten podejmował szereg czynności na rzecz grupy, które zmierzały nie tylko do pozyskania kobiet chętnych do pracy w agencji, ale także do ich dyscyplinowania i legalizacji pobytu w naszym kraju przez dłuższy okres czasu.

Prawdą natomiast jest, że te dowody nie świadczą wprost o tym, iż wszystkie kobiety, których dane można ustalić na ich podstawie, przyjeżdżały do Polski z zamiarem podjęcia pracy w agencji towarzyskiej (...) w K., lecz w sytuacji, gdy w przypisanych K. B. (1) przestępstwach z art. 204 § 2 k.k. Sąd przyjmuje, iż część przynajmniej z nich była w tej agencji zatrudniona trudno, na tym etapie postępowania, uznać za przekonujące stanowisko tego Sądu o braku realizacji znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Okoliczności bowiem przedmiotowej sprawy mogą wskazywać na to, iż dokumenty, w których sporządzeniu uczestniczył W. I., nawet w formie doradztwa, były wystawiane w celu umożliwienia tym osobom przyjazdu do Polski i legalizację ich pobytu w naszym kraju, a oskarżony zdawał sobie sprawę, gdzie i w jakim charakterze mają „pracować”. Potwierdzać to może, że działalność W. I. nie ograniczała się tylko i wyłącznie do kilkakrotnych czynności usługowych na rzecz agencji, lecz granicę tę przekraczała, co inaczej pozwoliłoby ocenić, z punktu widzenia prawa karnego, jego zachowania.

Słusznie przy tym Sąd I instancji zauważa, że przypisując danemu sprawcy udział w grupie przestępczej, każdorazowo wykazać należy, iż działał on ze świadomością istnienia tej grupy i miał zamiar współpracować z jej członkami w realizowaniu przez nich założonych celów przestępczych. Nie sposób jednak zgodzić się z Sądem Okręgowym w Krośnie, że W. I. nie był

zorientowany w realiach funkcjonowania agencji (...) w K. w sytuacji, gdy jak prawidłowo ustalono, często przyjeżdżał on do tej agencji z klientami, którzy korzystali z usług zatrudnionych tam kobiet. Niezależnie przy tym od tego, czy tego typu agencje na terenie Ukrainy funkcjonują legalnie, na co powołuje się Sąd Okręgowy, stwierdzić należy, że ewentualny nawet brak świadomości bezprawnego działania tego typu agencji w Polsce (błąd, co do prawa) w żadne sposób nie może ekskulpować oskarżonego, gdyż zgodnie z zasadami obowiązującymi w polskim systemie prawnym nieznanie prawa nie zwalnia sprawcy od odpowiedzialności.

Z uwagi na powyższe wyrok Sądu Okręgowego w tej części musiał zostać uchylony, a sprawa przekazana temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając ponownie sprawę w tym zakresie Sąd Okręgowy przesłucha ponownie w charakterze świadka K. B. (1), J. B., A. S. (1), E. K., R. W. i w oparciu o te dowody postara się ustalić rzeczywisty zakres działalności W. I. na rzecz kierowanej przez K. B. (1) grupy. Podejmie również czynności zmierzające do ustalenia, w drodze stosownych wywiadów, rzeczywistej roli tego oskarżonego w procedurze sprowadzania kobiet narodowości ukraińskiej (zatrudnionych w agencji (...)) do Polski i legalizowania ich pobytu na terenie naszego kraju. Tylko bowiem kompleksowa ocena roli W. I. w tym procedurze pozwoli prawidłowo ocenić to, czy był on członkiem grupy, czy też sporadycznie tylko wykonywał na jej rzecz pewne czynności.

Nie ma natomiast racji prokurator kwestionując podstawę prawną wymierzonej wobec J. N. kary łącznej, mimo iż słusznie w uzasadnieniu apelacji, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazuje, że w razie wymierzenia kary łącznej, obejmującej kary orzeczone za ciąg przestępstw oraz inne przestępstwa, jako podstawę takiego rozstrzygnięcia należy powołać przepis art. 91 § 2 k.k. Zapomina jednak przy tym skarżący, że w punkcie XXXVI J. N. został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 69 § 1 k.k.s., a w tym wypadku do wymierzenia kary łącznej stosuje się zasady szczególnie wskazane w art. 39 § 1 i 2 k.k.s. W sytuacji zaś, gdy art. 20 § 1 tego kodeksu nie recypował przepisu art. 86 § 1 k.k., jak i 91 § 2 k.k., powoływanie tych przepisów w podstawie wymiaru kary łącznej wydaje się błędem.

Oczywiście można rozważać, czy w realiach niniejszej sprawy podstawa ta nie powinna być stosowana w odniesieniu do kary łącznej pozbawienia wolności, którą orzeczono w miejsce kar wymierzonych za przestępstwa inne niż skarbowe, lecz w przypadku łączenia jednocześnie kar grzywnien, w tym orzeczonej za przestępstwo karne skarbowe uzasadnione jest stanowisko, że podstawą wymierzenia obu kar łącznych, w tym przypadku, winny być przepisy art. 85 § 1 k.k. oraz 39 § 1 i 2 k.k.s.

Z tych względów z podstawy prawnej orzeczonej względem J. N. kary łącznej wyeliminowano przepis art. 86 § 1 k.k. i nie uwzględniono postulatu prokuratora o powołanie w podstawie tego orzeczenia przepisu art. 91 § 2 k.k.

Myli się również ten skarżący kwestionując wyrok Sądu Okręgowego w zakresie dotyczącym oskarżonych L. A., J. M. (1), W. M., R. M., J. K., J. D. (1), M. M. (1), Z. B., Z. T., D. M. i P. M. (1) mimo, iż przyznać rację mu należy, że argument Sądu wskazujący na konsekwencje związane z ewentualnym orzeczeniem kary, nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest chybiony. Artykuł, bowiem 66 § 1 k.k., który wskazuje na możliwość warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec sprawców niektórych przestępstw nie wskazuje w żadnym fragmencie na potrzebę badania przy podejmowaniu decyzji w tym przedmiocie, konsekwencji niezastosowania tej instytucji. Stanowi on przy tym jedynie, że rozważając możliwość warunkowego przedterminowego zwolnienia sąd ocenia stopień winy i społeczną szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu i ma badać czy nie są one znaczne. Ponadto musi brać pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwo umyślne, a także właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz dotychczasowy sposób życia,

które winny być oceniane w kontekście tego, czy pozwalają przypuszczać, że mimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżony ten w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności, czy nie popełni on przestępstwa. Jak więc wynika z zaprezentowanego wyżej przepisu art. 66 § 1 k.k. właściwości i warunki osobiste sprawcy mają

znaczenie jedynie w tym zakresie, w którym wskazują na to, iż nie jest on osobą zdemoralizowaną, co do której istnieje duże prawdopodobieństwo tego, że w przyszłości nie popełni przestępstwa lub przeciwnie. Można przy tym oczywiście, w duży uproszczeniu twierdzić, że pozbawienie możliwości zarobkowych danej osoby może skłaniać ją w przyszłości do podejmowania działań niezgodnych z prawem zmierzających do pozyskania środków niezbędnych do utrzymania, lecz tego typu wnioski nie może oprzeć się krytyce i nie może stanowić podstawowego argumentu przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania karnego.

W niniejszej jednak sprawie Sąd Okręgowy podejmując

decyzje w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania nie skupił się jedynie na tej okoliczności, lecz uwzględnił inne, zgodne z tym, co nakazywało brzemieniem powołanego wcześniej przepisu. Uwzględnił bowiem fakt, że oskarżeni nie byli dotychczas karani, a także to, że wina ich i społeczna szkodliwość zarzucanych im czynów nie jest znaczna.

Odnosząc się jeszcze do tej kwestii należy przede wszystkim zwrócić uwagę na ustawowe zagrożenie przestępstwa z art. 204 § 2 k.k., które

już samo w sobie pozwala przyjąć, że zdaniem ustawodawcy społeczna szkodliwość tego typu zachowań nie jest nadmierna.

Nie ma natomiast racji prokurator kwestionując stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustaleń wysokości korzyści majątkowej, jaką uzyskali poszczególni wyżej wymienieni oskarżeni, ze swej przestępczej działalności, mimo iż prawdą jest, że z zebranych w sprawie dowodów wynika,

iż gratyfikacje finansowe dla taksówkarzy przywożących klientów do agencji wypłacali, poza A. S. (1), również E. K.

i R. W.. Problem jednak w tym, że ci ostatnio wymienieni nie potrafili wskazać osób, którym gratyfikacje te wypłacali, ani też podać ilości tego typu przypadków. W tym stanie rzeczy ustalenie, co sugeruje

prokurator, iż oskarżeni ci uzyskali z tego tytułu korzyść w wysokości co najmniej 120 złotych, a w przypadku P. M. (1), co najmniej 200 zł,

oparte byłoby na niedopuszczalnych domniemaniach, a nie, jak nakazuje to procedura karna, na rzetelnej analizie całokształtu materiału dowodowego. W tych uwarunkowaniach niewielka korzyść majątkowa uzyskana z cudzego nierządu oraz fakt, że oskarżeni uzyskiwali ją niejaki przy wykonywaniu swego zawodu, pozwala ocenić ich winę jako nieznaczną, podobnie

jak i stopień społecznej szkodliwości ich czynów, w szczególności, że żadne dowody zgromadzone w sprawie nie pozwalają przyjąć, iż oskarżeni ci podejmowali jakieś szczególne kroki w celu pozyskania klientów dla agencji towarzyskich prowadzonych przez K. B. (1), a jedynie reagowali na inicjatywę ze strony ich pasażerów.

Odnosząc się natomiast do zarzutu wskazującego na rzekomą niekonsekwencję Sądu Okręgowego zwrócić uwagę należy na to, iż przypisując oskarżonemu A. J. (1) przestępstwo z art. 204 § 2 k.k.

w zw. z art. 65 § 1 k.k. Sąd nie zmienił opisu czynu zarzucanego

mu aktem oskarżenia, a jedynie ustalił, że z tego tytułu A. J. (1) otrzymał od K. B. (1) kwotę nie mniejszą niż 770 zł (k.27 uzasadnienia).

Te ustalenia Sądu znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym, z którego wynika, iż właścicielem agencji w K. był A. J. (1),

a K. B. (1) prowadził ją w jego imieniu, mając przy tym prawo podejmowania wszelkich decyzji o charakterze organizacyjnym itp. związanych m.in. z zatrudnianiem kobiet i personelu tam pracującego, ustalaniem ich

wynagrodzenia, podziału ról itp. Jak przy tym wyjaśnił sam K. B. (1) jego wynagrodzenie uzależnione było od wysokości zysku osiąganego przez agencję, lecz nie odpowiadało jego pełnej wysokości. Takie więc wyjaśnienia chociażby tego oskarżonego wskazują w sposób oczywisty na to, że pozostała część zysku była przekazywana oskarżonemu J. i ustaleniom tym nie przeczy fakt, że czynności te nie znalazły odzwierciedlenia w zapisach znajdujących się w zeszycie zabezpieczonym w toku postępowania w tej sprawie. Z tych względów za nietrafny uznać należy argument prokuratora sugerujący niekonsekwencję stanowiska Sądu I instancji z powołaniem się na porównanie kwot korzyści uzyskanych przez A. J. (3) oraz wcześniej wymienione osoby i wskazujący na potrzebę uzupełnienia kwalifikacji prawnej czynów przypisanych L. A., J. M. (1), W. M., R. M., J. K., J. D. (1), M. M. (1), Z. B., Z. T. i D. M. o przepis art. 65 § 1 k.k.

Niekonsekwencji Sądu I instancji można się więc jedynie dopatrywać w tym, iż nie starał się on szacunkowo ustalić, tak jak to miało miejsce w przypadku K. B. (1), wysokości osiągniętej przez A. J. (1) korzyści majątkowej i orzec przepadku jej równowartości w ramach środka karnego.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że Sąd w pełni podziela stanowisko wyrażone m.in. w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 1989 r., 20 grudnia 1971 r. i 18 października 1985 r., w których stwierdzono między innymi, iż dla przyjęcia, że sprawca uczynił sobie stałe źródło dochodu z działalności przestępczej nie jest wymagane ustalenie, że musi to być wyłączone i główne źródło utrzymania sprawcy. Nie musi to być również dochód, mający poważniejszy udział w strukturze jego dochodów, gdyż decydujące dla oceny, czy mamy do czynienia z dochodem stałym jest to jak długi czas dochód był osiągany oraz z jaką częstotliwością.

W niniejszej natomiast sprawie, mimo iż opis czynów zarzucanych tym oskarżonym wskazywać może na ich długotrwałą działalność przestępczą, to częstotliwość, z jaką uzyskali oni korzyść, którą w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dało się ustalić, bez obawy popełnienia pomyłki, w sposób jednoznaczny wskazuje, że tego typu działalność przestępcza nie stanowiła dla tych oskarżonych stałego źródła dochodu w rozumieniu art. 65 § 1 k.k., w szczególności, że w zasadzie możliwość pozyskania tego dochodu nie była uzależniona tylko i wyłącznie od ich działań, ale od decyzji klientów, którym świadczyli usługi przewozowe.

W przypadku natomiast A. J. (1) sytuacja przedstawia się odmiennie, gdyż z prawidłowych ustaleń poczynionych przez Sąd wynika, iż A. J. (1) systematycznie przekazywano zyski z działalności agencji w K., jak chociażby te ze sprzedaży alkoholu, czemu on ani też jego obrońcy zdają się nie przeczyć.

Ma zaś rację prokurator wskazując na to, iż z pewnych fragmentów wypowiedzi poszczególnych osób przesłuchiowanych w niniejszej sprawie, jak i z materiałów operacyjnych można wnioskować, że taksówkarze przywożący klientów do agencji prowadzonych przez K. B. (1) czerpali korzyści majątkowe nie tylko z tego tytułu, ale też z tego, że dowozili kobiety z agencji do klientów. W oparciu jednak o te dowody nie sposób precyzyjnie ustalić, który z taksówkarzy uzyskał, jakie dochody i jak często miało to miejsce, co nie pozwala w sposób skuteczny kwestionować stanowiska Sądu Okręgowego w zakresie stopnia społecznej szkodliwości czynów tych osób. Wydaje się przy tym, że również prokurator zauważa ten fakt skoro, podnosząc w zasadzie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w tym zakresie, nie wskazuje na konkretne dowody w oparciu, o które należałoby poczynić odmienne niż Sąd I instancji ustalenia faktyczne. Twierdząc jedynie ogólnie, iż poszczególni oskarżeni, których zarzut ten dotyczył, z większą częstotliwością niż przyjął to Sąd Okręgowy w Krośnie wykonywali czynności usługowe na rzecz agencji i osiągnęli z tego tytułu większe korzyści.

Z tych względów Sąd Apelacyjny uznał apelację prokuratora w tym zakresie za oczywiście bezzasadną.

Na marginesie podkreślić jednak należy, że ustalenia Sądu I instancji, które zyskały aprobatę Sądu odwoławczego, mogą raczej budzić wątpliwości, co do tego, czy czyny, których dopuścili się ci oskarżeni realizują znamiona przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. Skoro bowiem, jak wyżej wykazano, bez obawy omyłki nie można przyjąć, iż poszczególni taksówkarze, za świadczone usługi na rzecz agencji, otrzymali kwoty wyższe niż wskazane w wyroku, wątpliwości może budzić to czy ich działanie realizowało znamię czerpania korzyści, o którym mowa w art. 204 § 2 k.k. Przepis ten bowiem kryminalizuje czerpanie korzyści majątkowej z cudzej prostytutki, a więc wielokrotne przyjmowanie korzyści majątkowych z uprawiania prostytutki. Jednorazowe natomiast pozyskanie korzyści lub nawet kilkakrotne, które ma charakter okazjonalny nie musi realizować znamion tego czynu zabronionego. W niniejszej jednak sprawie działania oskarżonych mają nieco inny charakter, gdyż z poczynionych prawidłowo, przez Sąd Okręgowy, ustaleń wynika, iż związani oni byli z właścicielem agencji lub jej pracownikami swoistą umową, w wyniku, której zobowiązali się do przywożenia do tej właśnie agencji osób, które sobie tego zażyczyły. W tym stanie rzeczy, gdy nawet nie otrzymywali za to wynagrodzenia, świadczyli usługi w wyniku, których korzyści z cudzego nierządu uzyskiwały inne osoby. Dla wypełnienia natomiast znamion czynu zabronionego z art. 204 § 2 k.k. wystarczy, w ocenie Sądu Apelacyjnego, w zupełności uzyskanie korzyści dla kogoś innego (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 16.02.2012 r., sygn. akt II AKa 15 /12).

Błędnie obrońca R. M. kwestionując wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na jego treść oraz obrazę art. 5 § 2, 7 i 410 kpk. Lakoniczność jednak uzasadnienia tego środka zaskarżenia nie pozwala w sposób szczegółowy odnieść się do wyeksponowanych w nim zarzutów. Na pewno jednak z samego faktu, że inni współoskarżeni nie przyznają się do popełnienia tożsamyh, zarzucanych im czynów nie można wnioskować, że ich wyjaśnienia potwierdzają wypowiedzi oskarżonego R. M.. Konsekwencja natomiast w zeznaniach A. S. (1), w tym zakresie, pozwala bowiem na formułowanie odmiennych ocen. Zeznania zaś E. K. i R. W., wbrew twierdzeniom tego skarżącego, nie potwierdzają wyjaśnień R. M., a wręcz przeciwnie. Zeznali oni przecież, że praktyka dodatkowej zapłaty taksówkarzom przywożącym klientów do agencji była normą. Nie potrafili jedynie wskazać tych, którym opłaty te uiszczali. Skoro jednak z zeznań A. S. (1) wynika, że w przypadku tego oskarżonego praktyki takie miały miejsce i był on zaliczany do tzw. zaufanych, a oskarżony ten potwierdził, że nie tylko woził klientów do agencji, ale również dowoził kobiety tam pracujące do klientów, to realizacja przez niego znamion przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. nie może budzić wątpliwości.

Zarzut „permanentności” tego rodzaju zachowań został już omówiony wcześniej i dlatego nie wymaga powtórzenia.

Nieco inaczej natomiast przedstawia się kwestia odpowiedzialności J. K., który od początku postępowania przygotowawczego konsekwentnie przeczył, by kiedykolwiek otrzymał od A. S. (1) jakiegokolwiek pieniądze za to, że przywiózł klienta do agencji. Przyznawał natomiast, iż dwu lub trzykrotnie przywoził klientów do tej agencji, a raz otrzymał nawet w tej agencji poczęstunek, w postaci kawy, gdy oczekiwał na klienta. W pozostałym wypadku lub wypadkach klientów pozostawiał w agencji i ewentualnie przyjeżdżał po nich, gdy zadzwonili do niego z prośbą o wykonanie tej usługi. Prawdą natomiast jest, że w toku postępowania przygotowawczego został on rozpoznany przez A. S. (1), lecz rozpoznanie to, podobnie jak i wyjaśnienia tego ostatniego

w zakresie dotyczącym oskarżonego J. K., odnośnie otrzymanych od niego ewentualnie kwot, mogą budzić wątpliwości.

Po wskazaniu bowiem trzech osób, a mianowicie L. A., R. M. i J. K., A. S. (1) wyjaśnił, iż są to taksówkarze, którzy jeździli do agencji (...) w K., wozili klientów, a on im płacił za to dodatkowe kwoty 40 zł, za każdą godzinę spędzoną przez klienta z dziewczyną. Czyniąc to rozpoznanie, w przeciwieństwie do L. A. i R. M., A. S. (1) nie potrafił podać nawet imienia oskarżonego J. K., ani pozycji pod jaką miał zapisany jego telefon w pamięci własnego telefonu komórkowego (k. 2125, T. XI). To powoduje, że z tego tylko tytułu można mieć poważne obiekcje, co do znacznej częstotliwości kursów oskarżonego J. K. do agencji (...) w K., co w konsekwencji powoduje, że w ocenie Sądu Apelacyjnego, w zgromadzonych dotychczas materiałach brak jest przekonujących dowodów w oparciu o które można by kwestionować wiarygodność wyjaśnień tego oskarżonego, nawet w części, niezależnie od tego, że jak słusznie ustala Sąd I instancji, w telefonie A. S. (1) był zapisany numer J. K., jako kontakt „53 J.” z numerem (...).

J. K. również, w przeciwieństwie do J. M. (1) i P. M. (1), R. C., A. K. (3) i M. M. (2) i innych nie rozpoznał K. B. (1) (k. 5691 – 5694/2, T. 29).

W tym miejscu należy ponadto zauważyć, że w uzasadnieniu Sądu Okręgowego zaistniała pewna sprzeczność, gdyż na karcie 91 uzasadnienia sąd ten przyjmuje, iż kontakt z J. K. odnotowany był w pamięci telefonu komórkowego A. S. (1) pod pozycją (...), gdy tym czasem, jak wynika z prawidłowych ustaleń tegoż sądu, pod tą pozycją odnotowany był kontakt z oskarżonym J. M. (1).

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny uznał, jak już wyżej wspomniano, że brak jest dowodów pozwalających kwestionować wyjaśnienia

J. K. i w konsekwencji tego uniewinnił go od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. Następstwem takiego rozstrzygnięcia było zasądzenie na jego rzecz wydatków poniesionych przez niego, a związanych z udziałem w postępowaniu, zarówno przed Sądem I jak i II instancji, obrońcy z wyboru.

Na marginesie podkreślenia jedynie wymaga to, że podobna sytuacja nie miała miejsca w przypadku pozostałych taksówkarzy, co, do których rozpoznanie A. S. (1), ale też innych osób zatrudnionych w agencjach, było stanowcze i znajdowało potwierdzenie w innych dowodach, jak choćby w wykazach połączeń telefonicznych. Dla przykładu

należy tutaj odwołać się do sprawozdania z analizy kryminalnej nr 7/10 (załącznik nr 11), z którego wynika, że niektórzy z oskarżonych taksówkarzy bardzo często kontaktowali się telefonicznie z pracownikami agencji.

Należeli do nich m.in. Z. B., D. M., Z. T..

Słusznie natomiast prokurator zarzucił Sądowi I instancji obrazę przepisu art. 63 § 1 k.k., w wyniku której na poczet orzeczonej kary grzywny wobec R. Z. (1) zaliczono okres zatrzymania w dniu 23 czerwca 2009 r. Dokumentacja zalegająca w aktach sprawy nie wskazuje na to,

by w tym dniu doszło do zatrzymania w/w, a co za tym idzie brak było podstaw do zawarcia w zaskarżonym wyroku tego rodzaju rozstrzygnięcia. Z tych przyczyn Sąd odwoławczy uchylił orzeczenie zawarte w punkcie LXXVII zaskarżonego wyroku.

Nie ma zaś racji prokurator wskazując na rażącą niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej względem

A. J. (1). Aktualne jednak w tym względzie pozostają zapatrywania zamieszczone we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia

i odnoszące się do kary łącznej wymierzonej względem K. B. (1). Trzeba jedynie przypomnieć, że w przypadku tego oskarżonego

istotne znaczenie ma fakt, że mimo iż był on właścicielem agencji towarzyskiej w K., to jej prowadzeniem i wszelkimi sprawami organizacyjnymi zajmował się K. B. (1), który w zasadzie tylko w kwestiach

istotnych dla funkcjonowania agencji konsultował się z A. J. (1), a także prosił go o pomoc przy rozwiązywaniu problemów, które utrudniały jej funkcjonowanie. W toku postępowania, zarówno przygotowawczego, jak i sądowego, nie udało się ustalić rzeczywistej korzyści majątkowej osiągniętej przez tego oskarżonego, co ewentualnie pozwalałoby w inny sposób, niż uczynił to Sąd I instancji, ocenić społeczną szkodliwość przypisanych temu oskarżonemu przestępstw, a przede wszystkim tego, które zakwalifikowane zostało z art. 204 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Inna sprawą natomiast jest, że Prokurator w zasadzie nie kwestionuje oceny społecznej szkodliwości, a skupia się jedynie na wykazaniu, iż brak było podstaw do zastosowania względem niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. Eksponując przy tym okoliczności, które w jego ocenie przeczą zasadności tego

typu rozstrzygnięcia prawidłowo wskazuje na pewne negatywne elementy zachowania tego oskarżonego po tym, jak przed Sądem Okręgowym w Dublinie były rozpatrywane sprawy o wydanie go stronie polskiej w oparciu o europejskie nakazy aresztowania orzeczone przez organy sądowe

tej strony, lecz nadmierną wagę przywiązuje do kwestii karalności oskarżonego. Trzeba bowiem pamiętać, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie, na który powołuje się prokurator, oskarżonego skazano za przestępstwa popełnione przed okresem, w którym miała miejsce działalność przestępcza będąca przedmiotem postępowania przed Sądem Okręgowym w Krośnie lub w tożsamym okresie. Wskazując przy tym na tę karalność oskarżonego

A. J. (3), prokurator nie zauważa również, że po tych negatywnych zachowaniach oskarżony ten zdecydował się na współpracę z organami wymiaru sprawiedliwości w „sprawie (...)”, co skutkowało zastosowaniem względem niego szczególnych zasad związanych z możliwością stosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary i taką karę

orzeczono względem niego. Ta okoliczność w ocenie Sądu Apelacyjnego pozwala przyjąć, że oskarżony A. J. (1), stosunkowo późno,

lecz zrozumiał naganność swych zachowań, co uprawnia przypuszczenia, że w przyszłości, mimo warunkowego zawieszenia orzeczonej, przez Sąd Okręgowy w Krośnie, względem niego kary, będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa i stanowi szczególną okoliczność, o której mowa w art. 69 § 3 k.k.

Słusznie natomiast prokurator wytyka, że powoływanie się przez

Sąd I instancji na dysproporcje zarzutów w poszczególnych sprawach jest chybione, gdyż żaden przepis prawa karnego materialnego nie uzależnia decyzji w przedmiocie warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności od takich okoliczności.

Kontynuując rozważania w zakresie rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego odnośnie oskarżonego A. J. (1) w dalszej kolejności rozważyć należy zarzuty stawiane temu rozstrzygnięciu przez jego obrońców.

Odnosząc się więc do argumentów podnoszonych w tych środkach

odwoławczych w pierwszej kolejności wskazać należy na bezzasadność zarzutów opartych na przepisach art. 5 § 2, 7 i 410 k.p.k. Mylą się bowiem oboje skarżący twierdząc, że Sąd I instancji wszelkie niedające się usunąć wątpliwości rozstrzygał na niekorzyść tego oskarżonego.

Wydaje się przy tym, iż obrońcy ci zdają się zapominać, że o niedających się usunąć wątpliwościach można mówić jedynie wówczas, gdy w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy nie można pewnych kwestii w sposób stanowczy wyjaśnić, a nie wówczas, co miało miejsce w niniejszej sprawie, gdy istnieją w zasadzie dwie grupy dowodów w oparciu,

o które można poczynić zgola odmienne ustalenia. W niniejszej natomiast sprawie, wbrew twierdzeniom tych skarżących, Sąd I instancji dokonując oceny zebranych w sprawie dowodów uwzględnił ich całokształt, biorąc przy tym pod uwagę okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i niekorzyść tego oskarżonego, a ocena tych dowodów uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania jak i wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego i jako taka musiała zyskać akceptację Sądu odwoławczego. Wbrew stanowiskom zaprezentowanym w środkach odwoławczych nie tylko A. S. (1) złożył zeznania obciążające oskarżonego, gdyż niekorzystne dla niego treści znalazły się także w wypowiedziach współoskarżonych K. B. (1) i J. B., a ponadto świadków E. K. i S. G., a także innych kobiet zatrudnionych w agencji,

które trudniły się prostytutką. Ci ostatni w prawdzie nie mieli bezpośrednich wiadomości w tym zakresie, lecz zeznawali, że o tym, iż właścicielem agencji w K. jest A. J. (1) słyszeli od zatrudnionych w tej agencji osób. Twierdzili przy tym, iż fakt ten był powszechnie znany wśród pracowników agencji.

Zarzucając Sądowi I instancji brak logiki, przy ocenie zebranych w sprawie dowodów, skarżący podnoszą argumenty, które w żadnym sposobie nie mogą być uznane za logiczne. Trudno bowiem za takowe uznać stanowisko, iż A. J. (1) nie był zorientowany w charakterze działalności prowadzonej w wynajmowanym przez niego lokalu w K., w sytuacji, gdy poszukując tego lokalu zdecydował się na wynajęcie takiego, w którym były przystosowane pomieszczenia umożliwiające świadczenie usług seksualnych. Takie zaś pomieszczenia niewątpliwie były zbędne do prowadzenia działalności w zakresie, na który wskazuje ten oskarżony, a w ślad za nim jego obrońcy. Ta więc już okoliczność, w powiązaniu z wyżej wspomnianymi dowodami osobowymi, pozwala przyjąć, iż wbrew twierdzeniom skarżących, A. J. (1) był doskonale zorientowany w charakterze działalności prowadzonej w wynajmowanym przez niego lokalu i ocenić wyżej wspomniane dowody osobowe, w zakresie obciążającym tego oskarżonego, za wiarygodne.

Nie sposób również zaakceptować tych twierdzeń skarżących, w których starają się oni wykazać całkowicie dowolną, ich zdaniem, ocenę dowodów na podstawie których Sąd Okręgowy ustalił kierowniczą rolę tego oskarżonego oraz fakt werbowania przez niego w porozumieniu z F. G. kobiet do pracy w agencji. Podnosząc przy tym te zarzuty skarżący wskazują przede wszystkim na fakt, iż A. J. (1), w okresie działalności agencji w K., większość czasu spędził poza granicami kraju

i sporadycznie przyjeżdżał do agencji. Ta okoliczność jednak nie może być interpretowana w ten sposób, jak sugerują skarżący i sama w sobie nie może prowadzić do uznania, iż oskarżony ten nie pełnił kierowniczej roli w grupie przestępczej oraz nie podejmował żadnych czynności związanych z zatrudnieniem w agencji kobiet trudniących się prostytutką. Sama bowiem

bytność skarżonego w agencji w K. nie jest niezbędna dla kierowania grupą, gdyż decyzje, co do jej działalności można wydawać w formie poleceń, również za pomocą środków masowej komunikacji, jak choćby telefonicznie. Z prawidłowo poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń wynika natomiast, iż K. B. (1), który w imieniu A. J. (1)

kierował agencją w K., konsultował z nim wszelkie istotne sprawy związane z jej działalnością, a w przypadku sytuacji kryzysowych, tj. np. brak kobiet chętnych do świadczenia usług seksualnych, zwracał się do niego z prośbą o podjęcie działań w celu ich rozwiązania. Na tym więc polegała kierownicza rola oskarżonego, bez decyzji którego nie można było podejmować najistotniejszych działań związanych z jej funkcjonowaniem.

O kierowniczej roli A. J. (1) świadczy również, w ocenie Sądu odwoławczego to, iż to on ustalił wynagrodzenie K. B. (1), który w jego imieniu miał zarządzać agencją. W ten sposób ustalił on zasady podziału zysku, co charakteryzuje zachowania osób sprawujących funkcje kierownicze w grupie przestępczej.

Te okoliczności więc pozwalają również przyjąć założycielską rolę tego oskarżonego w organizacji grupy przestępczej, pomimo iż większość czynności w tym zakresie dokonywał K. B. (1).

Ma natomiast rację skarżący powołując się na tezę jednego z orzeczeń Sądu Najwyższego, iż znamię „czerpie” wskazuje na niezbędność wielokrotności zachowań, co oznacza, że sutenerstwem nie jest jednorazowe, czy nawet kilkakrotne, lecz mające charakter okazjonalny przyjmowanie korzyści majątkowych z uprawiania prostytutki przez inną osobę. Rzecz jednak w tym, o czym już wspomniano wyżej, że podnosząc ten zarzut obrońca nie

zauważył, iż w opisie czynu z art. 204 k.k. przypisanemu oskarżonemu A. J. (1) ujęto, że tego typu zachowania miały miejsce od listopada 2006 r. do czerwca 2007 r. i nie ma w nim stwierdzenia, że korzyść majątkowa, jaką z tego tytułu odniósł A. J. (1), wynosiła jedynie 770 zł. Powołując się więc na ustalenia Sądu w tym zakresie, tj. dotyczącym wyżej wspomnianej kwoty, bezzasadnie skarżący usiłują wykazać, że trzykrotne przekazanie niewielkich kwot pieniężnych oskarżonemu A. J. (4) nie może realizować znamienia czerpania, jak i nie może prowadzić do przyjęcia, że z tego typu procederu uczynił on sobie stałe źródło dochodu.

Inną rzeczą jest, o czym wspomniano już wcześniej, że Sąd Okręgowy czyniąc ustalenia w tym zakresie, a także ferując wyrok wobec tego oskarżonego, wykazał się pewną niekonsekwencją, która ułatwiła obrońcom formułowanie tego typu zarzutów. Przyjął on bowiem, o czym już była mowa wyżej, że część zysku wypracowanego przez agencję była wypłacana A. J. (1), ustalając jednocześnie, że w okresie od 6 grudnia 2006 r. do 9 marca 2007 r., otrzymał on z tego tytułu korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 770 zł. I taką kwotę też tytułem zwrotu osiągniętej korzyści zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa. W przypadku innych zaś oskarżonych kwoty te były znacznie wyższe i ustalone zostały w wyniku szacunkowych obliczeń, których nie przeprowadzono w stosunku do A. J. (1).

Z uwagi jednak na brak apelacji w tym kierunku korekta tego rozstrzygnięcia nie była możliwa i w związku z tym szersze rozważania w tym przedmiocie są zbędne.

W tych uwarunkowaniach również powoływanie się przez jednego z obrońców A. J. (1) na zapis rozmowy K. B. (1) ze świadkiem M. M. (7) jest chybiony.

Nie ma także racji obrońca oskarżonej J. B. powołując zarzut obrazy art. 4 k.p.k. a także 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. oraz zarzut błędu

w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia. Przed przystąpieniem do szczegółowego odniesienia się do tych zarzutów przypomnieć jedynie należy, że art. 4 k.p.k. ma charakter normy ogólnej i sam w sobie, bez wskazania konkretnych przepisów procedury karnej, których naruszenie skutkowało brakiem realizacji wskazań zawartych w tym artykule, nie może stanowić podstawy zarzutów apelacyjnych.

Błędnie natomiast obrońca tej oskarżonej, podobnie jak jego poprzednicy, powołuje się na obrazę art. 5 § 2 k.p.k., wskazując na błędną, jej zdaniem, ocenę materiału dowodowego, wynikającą m.in. z nieuznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonej oraz dowodów, które jej wyjaśnienia mogłyby w pewnym stopniu potwierdzać. Taki jednak układ procesowy jak miał miejsce w niniejszej sprawie, gdzie Sąd zetknął się z dwoma grupami dowodowymi, nie uzasadnia twierdzeń o istnieniu w niej niedających się usunąć wątpliwości, które winny być rozstrzygane zgodnie z dyrektywą zawartą wyżej wskazanym przepisem. Sąd bowiem uwzględniając wskazania zawarte w art. 7 k.p.k. winien ocenić poszczególne grupy dowodów pod kątem ich wiarygodności, co w przedmiotowej sprawie uczynił.

Treść uzasadnienia tej apelacji może jednak sugerować, że skarżący podnosząc zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., miał również na myśli to,

iż Sąd, w jego ocenie bezpodstawnie przyjął, że oskarżona J. B. miała świadomość istnienia grupy przestępczej i uczestnictwa w niej. Argumenty jednak podnoszone w tym zakresie wydają się nie uwzględniać całokształtu okoliczności ujawnionych w przedmiotowej sprawie i opierają się jedynie na wybranych dowodach. Wskazując na brak świadomości

oskarżonej, obrońca jej nie przeczy ustaleniom sądu, iż przychodziła ona do agencji, pobierała z niej utarg, zajmowała się dokumentacją księgową, a także dokonywała zakupu alkoholu na potrzeby jej działalności. Z wypowiedzi przy tym samej oskarżonej, jak i innych dowodów, niezbicie wynika, co znalazło wyraz z prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego, że J. B. doskonale zorientowana była w charakterze działalności tej agencji, a więc już wykonywanie wyżej wspomnianych czynności, niezbędnych do jej funkcjonowania, stanowi udział w grupie przestępczej, w sytuacji, gdy wiedziała ona, iż w realizację procederu prostytutki zaangażowanych jest wiele (grupa) osób i o hierarchicznym podporządkowaniu jej członków.

Reasumując stwierdzić należy, że J. B. doskonale zdawała sobie sprawę, że zatrudnione w agencji osoby swymi działaniami zmierzają do czerpania korzyści z prostytutki zatrudnionych tam, w tym celu kobiet, co stanowi przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. Miała więc świadomość

przestępczych celów działalności grupy i w tym stanie rzeczy wszelkie dywagacje jej obrońcy zmierzające do wykazania u niej braku tej świadomości są bezpodstawne.

To natomiast, iż prawdopodobnie nie zdawała sobie sprawy, że jest to grupa przestępcza w rozumieniu art. 258 k.k., jest następstwem jej braku świadomości prawnej, co w żadnym wypadku nie może zwalniać jej od odpowiedzialności karnej.

Odnosząc się natomiast do zarzutów wyeksponowanych w apelacji obrońcy oskarżonego R. K. (1) w pierwszej kolejności zakwestionować należy stanowisko zaprezentowane w tym środku odwoławczym o nieświadomości tego oskarżonego, co do działalności prowadzonej w wynajmowanym przez niego domu. Okoliczności bowiem, na które wskazał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, przeczą tym twierdzeniom, gdyż trudno przyjąć, że oskarżony, który mieszkał blisko tego domu, często do niego przychodził w godzinach popołudniowych, był świadkiem przeprowadzanych tam kontroli policji, straży granicznej, nie miał świadomości rodzaju działalności tam prowadzonej.

Odnosnie opłat czynszowych zaznaczyć natomiast należy, czego zdaje się nie zauważać obrońca R. K. (1), że treści umowy zawartej pomiędzy K. B. (1) a R. K. (1) przeczą nie tylko zeznania świadka A. S. (1), lecz także zeznania świadków M. D. (3), E. K. i R. W., a także materiały operacyjne. W prawdzie obrońca sugeruje, że treść tych dowodów, „gdyby się im dokładnie przyjrzeć”, wcale tak jednoznacznie nie wskazuje na fakt pobierania przez R. K. (1) czynszu, lecz w dalszej części nie rozwija tego wątku skupiając się przede wszystkim na wykazaniu, że oskarżony czynszu tego nie pobierał i na sprzecznościach w zeznaniach tych świadków, wynikających przede wszystkim z tego, iż przed sądem nieco zmienili oni swe wcześniejsze wypowiedzi. Analizując jednak treść poszczególnych zeznań, wyżej wymienionych świadków, nie sposób nie zauważyć,

że w miarę upływu czasu starali się oni jak najmniej obciążać osoby oskarżone w niniejszej sprawie, zasłaniając się przy tym niepamięcią związaną ze znacznym upływem czasu. Sąd natomiast oceniając wiarygodność tych dowodów prawidłowo dał wiarę wypowiedziom z początkowej fazy postępowania i argument obrońcy, że na tym etapie postępowania świadkowie ci robili wszystko, aby uniknąć aresztu, nie może podważać tej oceny. Trudno bowiem przyjąć, że zdecydowali się oni bezpodstawnie obciążać R. K. (1), a nie czynili tego w stosunku do wielu innych oskarżonych, których rola w grupie przestępczej była znacznie istotniejsza.

Kończąc rozważania w tym zakresie przypomnieć jeszcze należy, co słusznie zauważył Sąd I instancji, że po odczytaniu R. K. (1) komunikatów z podsłuchu przyznał on, że otrzymywał od K. B. (1) pieniądze, które miały być potrącone przy zakupie domu.

Nie sposób również akceptować stanowisko tego skarżącego, w części dotyczącej obrazy prawa materialnego, a to art. 204 § 2 k.k., mimo iż zgodzić się trzeba z tym, że samo wynajęcie mieszkania osobie uprawiającej prostytucję, za zapłatą, która jest równoważna czynszowi stanowiącemu dozwolone świadczenie, nie może być kwalifikowana, jako przestępstwo z art. 204 § 1 lub 2 k.k. Istota zagadnienia sprowadza się jednak, do świadomości wynajmującego, celu wykorzystania tego mieszkania. Brak bowiem świadomości tego celu przesądza o braku realizacji znamion przestępstwa sutenerstwa. Jak natomiast wyżej wykazano oskarżony R. K. (1) doskonale musiał zdawać sobie sprawę z tego, jaka „działalność” prowadzona jest w jego domu.

Przytaczając przy tym argumenty na poparcie tego zarzutu skarżący całkowicie pomija fakt, iż prócz należności czynszowej oskarżony R. K. (1) uzyskał korzyść majątkową związaną z gruntownym remontem jego domu, co odbiega od standardów w tego typu przypadkach. Ta więc już okoliczność jest wystarczająca do zanegowania stanowiska zaprezentowanego w tym przedmiocie, niezależnie od tego czy czynsz, który otrzymywał R. K. (1), znacznie przewyższał ceny rynkowe czy też nie.

Podobnie ocenić należy apelację obrońcy oskarżonego R. Z. (1), który zarzuca Sądowi I instancji obrazę przepisów postępowania, a to art. 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 5 § 2 i 7 k.p.k., a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia oraz rażącą niewspółmierność kary.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, tak jak w przypadku innych oskarżonych, za wyjątkiem J. K., Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił dowody zgromadzone w sprawie, w zakresie dotyczącym R. Z. (1) i ocena ta w żadnej mierze nie wykracza poza zakres swobodnej, określonej w art. 7 k.p.k. Wbrew więc twierdzeniom tego skarżącego uwzględnia wszelkie okoliczności przemawiająca zarówno na korzyść, jak i niekorzyść tego oskarżonego. Sam natomiast już fakt zamieszkiwania oskarżonego w jednej połowie domu stanowi podstawę do kwestionowania jego wyjaśnień o nieświadomości działalności, jaką prowadzono w drugiej jego części.

Gdy weźmie się ponadto pod uwagę treść zeznań A. S. (1), który twierdził, że oskarżony, w pewnych przypadkach, domagał się nawet wcześniejszego rozpoczęcia działalności z uwagi na przyjazd klientów, to argumenty obrońcy zmierzające do wykazania nieświadomości tego oskarżonego jawią się, jako oczywiście bezzasadne.

Sąd I instancji rzeczowo przy tym argumentował przyczyny, dla których odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego i uzasadnienie tegoż

Sądu w tym zakresie w żaden sposób nie narusza przepisu art. 424 § 1 k.p.k. Wskazując natomiast przyczyny takiej, a nie innej, oceny Sąd Okręgowy słusznie wskazał na zapisy znajdujące się w zeszycie zabezpieczonym na potrzeby niniejszej sprawy, w którym K. B. (1) odnotowywał wydatki związane z działalnością agencji i czynił to na potrzeby rozliczeń z A. J. (1). Treść zaś tych zapisów jednoznacznie wskazuje, że wypłacał on oskarżonemu R. Z. (1), cotygodniowo, czynsz w wysokości 500 zł, a fakt, iż w zeszycie tym brak jest podpisów potwierdzających odbiór powyższych kwot, w żaden sposób, wbrew wywodom obrońcy, nie podważa wiarygodności tego dowodu, gdyż w innych przypadkach również brak jest stosowych podpisów, co wynika stąd, że jak już wcześniej wspomniano, K. B. (1) zeszyt ten prowadził jedynie na potrzeby rozliczeń z A. J. (1).

Oceny zaprezentowanej przez Sąd Okręgowy nie podważa również to, że przesłuchiwany na tę okoliczność K. B. (1) twierdził, iż on sam nie płacił R. Z. (1) żadnego czynszu, a Z. rozliczał się z J. (k. 5690/2, t. XXIX). Treść bowiem wyjaśnień tego oskarżonego pozwala przyjąć, tak jak uczynił to Sąd I instancji, iż składając wyjaśnienia starał się on chronić współpracujące z nim osoby, co miało również miejsce w przypadku R. Z. (1).

Kary orzeczonej względem oskarżonego R. Z. (1) nie sposób uznać za rażąco surową przy uwzględnieniu okoliczności obciążających, wskazanych przez Sąd Okręgowy przy jej miarkowaniu.

Okoliczności te wskazują na znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu i znaczny stopień jego winy, co uzasadnia twierdzenie, iż kara 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona za ten czyn jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości, a jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy.

Trudno natomiast zrozumieć argument obrońcy, w którym wskazuje on, iż Sąd błędnie przyjął, że ciężka choroba żony tego oskarżonego trwała od jesieni 2006 r. i niedostatecznie uwzględnił tą okoliczność łagodzącą, z powołaniem się na to, iż choroba ta trwa dopiero od 2008 r. Trzeba bowiem tutaj przypomnieć, że R. Z. (1) przypisano przestępstwo popełnione w okresie od 28 października 2006 r. do lipca 2007 r. i w sytuacji, gdy choroba jego żony miałaby rozpocząć się w 2008 r., ta okoliczność nie mogłaby być brana pod uwagę, jako łagodząca, przy wymiarze kary, skoro nastąpiła po okresie przestępczej działalności oskarżonego, a więc w żaden sposób nie usprawiedliwiała tego, że oskarżony ten zdecydował się tego rodzaju proceder, co mogłoby być

oceniane odmiennie, gdyby decyzję o przestępczej działalności motywowała chęć pozyskania środków na leczenie współmałżonki.

Mylą się również obrońcy R. G. i M. M. (2) kwestionując rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego wydane wobec tych oskarżonych. Także w tym przypadku, wbrew twierdzeniom skarżących, Sąd nie dopuścił się obrazy art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. W pierwszej kolejności zwrócić uwagę należy na treść protokołu rozprawy z dnia 22 listopada 2010 r. (k. 5788, t. XXIX), w którym R. G. sprecyzował wniosek dowodowy wcześniej złożony (k. 5743), ograniczając go do przesłuchania świadków P. i K. K. (2). Dziwi więc, że obrońca podnosząc zarzut obrazy przepisów k.p.k. wskazuje na nieprzeprowadzenie dowodów z zeznań świadków O. J. i T. F., którzy wymienieni zostali w pierwotnym wniosku dowodowym.

Prawdą natomiast jest, że w wyjaśnieniach swych K. B. (1) twierdził, iż nie zatrudniał R. G. w agencji w K., lecz zeznania te są sprzeczne z innymi dowodami zebranymi w sprawie, na podstawie których Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że oskarżony ten

pełnił funkcję ochroniarza w (...) agencji, i co więcej z tego tytułu pobierał stosowne wynagrodzenie. Do dowodów tych należą przede wszystkim zeznania S. G. (k. 7479, t. XXXIX), który zeznał, że w te dni, w które on nie pracował funkcję ochroniarza w (...) agencji pełnił

R. G.. Potwierdzają to również częściowo zeznania E. K. (k. 3031, t. XVI i k. 4050, t. XXI), która zeznała, iż R. G. przychodził do agencji, gdy nie było w niej K. B. (1) pilnować w niej porządku. Ona zaś mogła zwracać się do niego o pomoc. Przyznała również, że zapiski w zeszycie o wypłacie wynagrodzenia mogły dotyczyć R. G., mimo iż wcześniej twierdziła, że nie wie czy R. G. za ochronę miał coś płacone.

Nie są to jednak jedyne dowody świadczące o tym, że R. G. pełnił funkcję ochroniarza, gdyż w swych zeznaniach obciążają

go również świadkowie: Inna M. (k. 2137, t. XI), J. M. (2) (k. 5998, t. XXX, mylnie oznaczona jak karta 5898) i M. C. (k. 6000, t. XXX).

W tym stanie rzeczy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest oczywiście bezzasadny, w szczególności, że Sąd Apelacyjny w pełni

podzielił argumentację Sądu Okręgowego, w części wskazującej przyczyny, dla których odmówiono wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, jak

i zeznaniom świadków P. i K. K. (2), a także wyjaśnieniom K. B. (1). Trudno natomiast dziwić się, że K. B. (1) w swych wyjaśnieniach starał się nie obciążać R. G. w sytuacji, gdy z akt sprawy wynika, że pomagał on mu w rehabilitacji po przebytej chorobie, a także wspólnie snuli plany reaktywacji agencji towarzyskiej w K..

Oceny powyższej nie zmienia również to, że podobnie jak we wcześniej omawianych przypadkach, faktycznie zapisy zeszytu, w których odnotowano wypłaty dla mężczyzny o imieniu R., nie zawierają adnotacji potwierdzającej odbiór tychże kwot, ani informacji, z jakiego tytułu

miały te kwoty być wypłacone. Trzeba jednak pamiętać, co już wyżej

sygnalizowano, że zeszyt ten nie stanowił dokumentu księgowego, a jedynie był prowadzony w celu wewnętrznych rozliczeń. W tym stanie

rzeczy trudno by znalazły się w nim zapisy, o których była wyżej mowa, a w związku z tym, brak ich nie może być interpretowany w sposób zaprezentowany w apelacji obrońcy tego oskarżonego. Dlatego dalsza

polemika ze stanowiskiem obrońcy odnośnie nieuzasadnionego, jego zdaniem, przyjęcia przez Sąd I instancji, że R. G. był w pełni świadomy tego, iż w lokalu ma miejsce prostytutcja, a on bierze udział w

zorganizowanej grupie przestępczej, realizując przy tym, w pełni świadomie, powierzone mu zadania, jest zbędna, w szczególności, że jak

prawidłowo ustalono, bardzo często przebywał w tym lokalu, czemu sam nie przeczy.

Nie znalazła także akceptacji Sądu odwoławczego, podnoszona przez tego skarżącego, rażąca niewspółmierność kary orzeczonej względem R. G., która w konsekwencji miała prowadzić do znacznego jej obniżenia. Sąd Okręgowy w Krośnie również w tym zakresie prawidłowo ocenił społeczną szkodliwość przypisanych oskarżonemu czynów, a także stopień winy. Kary zaś mu wymierzone uwzględniają w sposób należyty te przesłanki, a co za tym idzie nie mogą być uznana za rażąco surowe. Wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez R. G. została przez Sąd I instancji prawidłowo ustalona i w związku z tym słusznie orzeczono względem niego środek karny w postaci przepadku równowartości tej korzyści w wysokości 9000 zł.

W pełni uzasadnione jest także orzeczenie kary grzywny w sytuacji, gdy oskarżony ten działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągnął. Grzywnę natomiast, w wysokości 150 stawek dziennych, przy określeniu jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, należy uznać za stosunkowo łagodną.

Cechy rażącej surowości nie ma także kara łączna, gdyż prawidłowo uwzględnia dyrektywy prewencyjnego oddziaływania i to zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej, mimo iż w tym przypadku nie uwzględniono w sposób należyty ścisłego związku podmiotowo przedmiotowego pomiędzy przypisanymi mu przestępstwami.

Przypomnieć bowiem wypada, iż generalnie przy wymiarze kary łącznej nie należy już brać pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kar za poszczególne przestępstwa. W piśmiennictwie zaś zwraca się uwagę na to, że kara łączna stanowi syntetyczną, całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny. Przy jej wymiarze należy więc brać pod uwagę dyrektywy prewencyjne zarówno w aspekcie prewencji indywidualnej, jak i prewencji generalnej (por. Jacek Giezek (red.), Natalia Kłaczyńska, Grzegorz Łabuda, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, wyd. II, Lex, 2012; Andrzej Zoll (red) Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, Lex, Warszawa 2007).

Niewątpliwie istotne znaczenie dla wymiaru kary łącznej ma także związek przedmiotowy i podmiotowy zbiegających się przestępstw. Im bardziej ten związek jest ściślejszy, tym bardziej przemawia on za sięgnięciem po zasadę absorpcji i odwrotnie.

Ze względu jednak na brak cech rażącej surowości Sąd Apelacyjny nie dokonał korekty zaskarżonego rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Z przyczyn, o których już była wyżej mowa przy omawianiu apelacji innych współoskarżonych, również zarzut obrońcy M. M. (2) dotyczący obrazy art. 258 § 1 k.k. jest nieuzasadniony. Ustalenia przeciwko poczynione przez Sąd I instancji w zakresie dotyczącym tego oskarżonego wskazują, że był on świadomy procederu, jaki miał miejsce w agencji (...), a także tego, że przy jego realizacji bierze udział określona liczba osób, w tym przede wszystkim K. B. (1), E. K., A. S. (1), R. W., a także inni. To więc, że być może nie zdawał sobie sprawy, iż osoby te stanowią grupę przestępczą, w rozumieniu art. 258 k.k., nie może korzystnie wpływać na ocenę jego zachowań, w sytuacji, gdy doskonale wiedział, iż ta właśnie grupa osób podejmuje działania zmierzające do czerpania korzyści z prostytucji i z grupą tą świadomie współpracował. W tym stanie rzeczy, to iż nie znał on wszystkich członków tej grupy nie ma żadnego znaczenia przy prawno-karnej ocenie jego zachowań, w kontekście realizacji znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. W sytuacji zaś, gdy za te czynności usługowe na rzecz grupy otrzymywał dodatkowe wynagrodzenie, niż standardowo przyjęte, które to wynagrodzenie ściśle było związane z czynnościami zmierzającymi do ułatwiania uprawiania prostytucji innym osobom (dowiezienia do klienta, ochrona), zachowanie jego wyczerpało również znamiona przestępstwa z art. 204 § 2 k.k.

Nadmienić przy tym należy, że w przeciwieństwie do innych taksówkarzy, którzy objęci byli niniejszym postępowaniem, Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że w przypadku M. M. (2) brak jest podstaw do zastosowania wobec niego dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania przede wszystkim z uwagi na przypisanie mu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.

Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, a przede wszystkim A. S. (1), E. K. i R. W. wskazują, że ten oskarżony był zaliczany do tzw. zaufanych taksówkarzy, którzy wozili dziewczyny do klientów i stanowili ich ochronę. Zeznania tych świadków, a przede wszystkim A. S. (1), są stanowcze i nie zawierają sprzeczności, w oparciu o które można by było je kwestionować. Nawet na rozprawie A. S. (1) rozpoznał tego oskarżonego twierdząc, ponownie stanowczo, że bardzo często przyjeżdżał do agencji z klientami i bardzo często otrzymywał z tego tytułu dodatkowe wynagrodzenie, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu. To zaś obligowało Sąd I instancji do oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, jako znacznego.

Słusznie natomiast obrońca oskarżonego P. M. (1) podnosi, że Sąd I instancji zasądził na jego rzecz zaniżoną kwotę kosztów związanych z reprezentacją tego oskarżonego. Z samej bowiem komparycji wyroku wynika, iż postępowanie w tej sprawie prowadzone było na 26 terminach rozprawy. Przy uwzględnieniu natomiast minimalnej stawki za obronę z urzędu w tego rodzaju sprawach, zasadnym jest postulat tego obrońcy o zmianę zaskarżonego wyroku w tym zakresie, w szczególności, że wyliczenia przedstawione w środku odwoławczym są, co do zasady prawidłowe. Powtarzanie więc tych wyliczeń w niniejszym uzasadnieniu jest zbędne.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie obowiązujących przepisów. Zasądzając przy tym koszty tego postępowania od oskarżonych wymienionych w wyroku Sąd uwzględnił to, iż w aktach sprawy brak jest dowodów, które świadczyłyby, iż ich uiszczenie byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów.